

Ο Έφηβος

Φίοντορ Ντοστογιέφσκι

Διασκευή: Βαγγέλης Μανουβέλος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής
Θεάτρου Πορεία

Ο Βαγγέλης Μανουβέλος εργάζεται στον χρηματοπιστωτικό τομέα ως Διευθυντής Διαχείρισης Κινδύνων και διδάσκει Διεθνή Πολιτική Οικονομία στο ΕΑΠ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου με θέμα: *Η τηλεοπτική αφήγηση στον 21ο αιώνα. Η περίπτωση των σειρών της πλατφόρμας Netflix*. Έχει δημοσιεύσει διηγήματα στα περιοδικά Πανδώρα, Intellectum, Voices, Culture Book και στο diastixo.gr και έχει βραβευτεί σε διαγωνισμούς διηγήματος (diavasame.gr, εφημερίδα *Το Βήμα*). Το 2018 διακρίθηκε στον διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών σε δύο κατηγορίες: νουβέλα (*Πέριδικες*) και θεατρικό (*Είδα τον Σάββα να πετάει*). Το 2021 διακρίθηκε στον διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού έργου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος (*Το τραγούδι του τρυποκάρυδου*).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6938694899

Email: emanouvelos@yahoo.gr

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Ιούλιος 2023) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Ο έφηβος*, διασκευή του Βαγγέλη Μανουβέλου στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Φίοντορ Ντοστογιέφσκι, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Το εξώφυλλο είναι δημιουργία της Ασπασίας-Τατιανής Τσιγαρίδη.

Instagram: [@shoujosports](https://www.instagram.com/shoujosports)

Email: atthorse@gmail.com

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Ο έφηβος

Φιοντορ Ντοστογιέφσκι

Διασκευή: Βαγγέλης Μανουβέλος

Πειραιάς, Ιούλιος 2023

Περίληψη

Ο **Αρκάντι**, ο έφηβος του τίτλου, επισκέπτεται στην έπαυλη Σοκόλσκι την **Κατερίνα Νικολάγεβνα**, προκειμένου να την ενημερώσει πως έχει στην κατοχή του έγγραφα τα οποία, εάν αποκαλυφθούν, θα μπορούσαν να φέρουν τον αγώνα για την κληρονομιά του Πρίγκιπα Σοκόλσκι υπέρ της. Όμως η νεαρή σύζυγος του Πρίγκιπα Σοκόλσκι, **Άννα Αντρέγεβνα**, έχει διαφορετική άποψη και συνωμοτεί με τους άσπονδους φίλους του Αρκάντι, **Λαμπέρτ** και **Αλφονσίν ντε Βερνταίν** προκειμένου να πάρει στην κατοχή της τα επίμαχα έγγραφα.

Ο έρωτας του Αρκάντι για την Κατερίνα Νικολάγεβνα, θα βρει ανταγωνιστή στο πρόσωπο του βιολογικού του πατέρα **Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ**, ο οποίος την διεκδικεί με πάθος. Η εμφάνιση του πατριού του Αρκάντι **Μακάρ Ντολγκορούκι**, θα φέρει σε δύσκολη θέση τον Βερσίλοφ, αφού θα του ζητήσει να αποκαταστήσει τη μητέρα του Αρκάντι, **Σόνια**, κάνοντάς την γυναίκα του. Η αυτοκτονία του αδελφικού φίλου του Αρκάντι, **Κραφτ**, θα μεταβάλλει ριζικά τις ισορροπίες για όλους τους ήρωες.

Τα πρόσωπα του έργου

1. **Αρκάντι Ντολγκορούκι**: ο έφηβος του τίτλου
2. **Κατερίνα Νικολάγεβνα**: κόρη του Σοκόλσκι, διεκδικείται από τον Αρκάντι και τον Βερσίλοφ
3. **Άννα Αντρέγεβνα**: γυναίκα του Σοκόλσκι, κόρη του Βερσίλοφ από τον πρώτο γάμο του
4. **Λαμπέρτ Μωρίς**: συμμαθητής του Αρκάντι, προσπαθεί να του αποσπάσει το γράμμα προς ίδιο όφελος
5. **Αλφονσίν ντε Βερνταίν**: η φίλη του Λαμπέρτ, τον βοηθάει να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του
6. **Κραφτ**: φίλος του Αρκάντι
7. **Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ**: βιολογικός πατέρας του Αρκάντι
8. **Σόνια Μακάροβιτς**: μητέρα του Αρκάντι
9. **Μακάρ Ντολγκορούκι**: ιερωμένος, πατριός του Αρκάντι

1.

Στη σκηνή ο χώρος υποδοχής ρωσικής έπαυλης του 19^{ου} αιώνα. Ο Αρκάντι επισκέπτεται την έπαυλη του Πρίγκιπα Σοκόλσκι προκειμένου να μιλήσει στην Κατερίνα Νικολάγεβνα, η οποία τον υποδέχεται εμφανώς ταραγμένη.

Αρκάντι: Κατερίνα Νικολάγεβνα, δε φαντάζεστε πόσο τυχερός είμαι!

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τυχερός Αρκάντι Ντολγκορούκι; Για ποιον λόγο;

Αρκάντι: Μα που βρήκα εσάς φυσικά.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Χαίρομαι που βαφτίζετε τύχη, κάτι μάλλον αναμενόμενο. Πόσο δύσκολο άραγε σας ήταν να με βρείτε σπίτι μου;

Αρκάντι: Σας πετυχαίνω μάλλον σε ακατάλληλη στιγμή.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μην ανησυχείτε. Άλλωστε δύσκολα νομίζω ότι μπορεί πλέον να βρεθεί η κατάλληλη στιγμή.

Αρκάντι: Αν θέλουν δύο άνθρωποι, αυτή σίγουρα βρίσκεται.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ακόμη κι αν θέλουν, όπως λέτε, υπάρχουν πάντοτε τα απρόοπτα. Γι' αυτά τι έχετε να πείτε;

Αρκάντι: Δε νομίζετε ότι μπορούμε να μιλάμε στον ενικό;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Για όνομα του Θεού. Πώς σκεφτήκατε κάτι τέτοιο;

Αρκάντι: Λόγω της φιλίας μας, θεώρησα ότι...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μπορείτε να απευθύνεστε σε μια έντιμη γυναίκα χωρίς ίχνος ευγένειας;

Αρκάντι: Μα όχι φυσικά Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τότε Αρκάντι Ντολγκορούκι;

Αρκάντι: *(Εμφανώς προσβεβλημένος)* Καλώς. Είναι εμφανές πως δεν είμαι ευπρόσδεκτος στο σπίτι σας, οπότε θα αποχωρήσω αμέσως, αφήνοντάς σας στην ησυχία σας, να τακτοποιήσετε τις εκκρεμότητές σας...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Διακόπτοντάς τον)* Μα ελάτε τώρα. *(Πλησιάζοντάς τον και κρατώντας τον από το μπράτσο του)* Δεν ήθελα ποτέ να πω ότι...

Αρκάντι: *(Διακόπτοντάς την)* Το δείξατε πάντως μια χαρά. Αυτό δεν μπορείτε να το αρνηθείτε.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αυτό που δεν μπορώ να αρνηθώ είναι πως είχα ένα πολύ δύσκολο πρωινό. Ένα πρωινό, που πραγματικά δεν ξέρω πως *(συγκινημένη ξεσπάει κλαίγοντας στον ώμο του Αρκάντι)*...

Αρκάντι: Κατερίνα Νικολάγεβνα. Δεν είναι δυνατόν. Εσάς σας συνέβη κάτι πραγματικά συνταρακτικό.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μα επιτέλους. Τι θα πρέπει να κάνει μια γυναίκα για να τη συγχωρέσετε;

Αρκάντι: Να σας συγχωρέσω; Εγώ να σας συγχωρέσω;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Εσείς. Φυσικά εσείς. Δεν μπορώ να χάσω κι εσάς. Όχι κι εσάς Αρκάντι. Όχι κι εσάς.

Σιωπή. Η Κατερίνα Νικολάγεβνα βρίσκεται στην αγκαλιά του Αρκάντι, ο οποίος δείχνει ευτυχισμένος με την απρόσμενη εξέλιξη. Της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Αρκάντι: *(ψιθυρίζοντας)* Τα μαλλιά σας Κατερίνα Νικολάγεβνα. Τα μαλλιά σας...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Διακόπτοντάς τον)* Δεν αντέχω άλλο. Δεν αντέχω. Από τη στιγμή που μπήκε αυτή εδώ μέσα, δεν μπορώ ν' ανασάνω. Είναι σαν να έχει πάρει όλο τον αέρα της έπαυλης. Σαν ν' ακούω την ανάσα της κάθε φορά που προσπαθώ ν' αναπνεύσω. Την αισθάνομαι να προσπαθεί να πνίξει τον πατέρα. Γι' αυτό ήρθε. Γι' αυτό τον παντρεύτηκε.

Αρκάντι: *(συγχυσμένος)* Μα όχι. Δεν μπορείτε να μιλάτε σοβαρά.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Απομακρύνεται από την αγκαλιά του)* Δεν μπορώ;
Φυσικά και μπορώ.

Αρκάντι: Δεν μπορείτε να μιλάτε έτσι για την Άννα Αντρέγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Γιατί παρακαλώ;

Αρκάντι: Διότι η Άννα Αντρέγεβνα, σε καμιά περίπτωση δε θα σκεφτόταν κάτι τέτοιο.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Κι εσείς γιατί είστε τόσο σίγουρος ότι η Άννα Αντρέ...
(Ξαφνικά φαίνεται να διαπιστώνει κάτι) Μα, φυσικά. Αυτό είναι. *(γελώντας)*
Φυσικά, φυσικά. Αυτό είναι. Πώς ήταν δυνατόν να μου διαφύγει κάτι τέτοιο.

Αρκάντι: Ποιο πράγμα;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Το γεγονός ότι η Άννα Αντρέγεβνα είναι η αδελφούλα σας.

Αρκάντι: Η αδελφούλα μου;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Προς θεού Αρκάντι Ντολγκορούκι ή μάλλον να είμαι ακριβής Αρκάντι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, μη μου κάνετε τον ανήξερο.

Αρκάντι: Τον ανήξερο;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Σας παρακαλώ. Ας μην κρυβόμαστε πίσω απ' το δάχτυλό μας. Ο σκοπός της επισκέψεώς σας είναι νομίζω ξεκάθαρος.

Αρκάντι: *(Αναθαρρεύει νομίζοντας ότι η Κατερίνα Νικολάγεβνα μιλάει για την ερωτική εξομολόγηση που θέλει να της κάνει)* Αλήθεια είναι τόσο εμφανές Κατερίνα Νικολάγεβνα; Ποτέ δε θα μπορούσα να φανταστώ ότι θα με βγάζατε από τη δύσκολη θέση.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τη δύσκολη θέση; Μα τι θράσος είναι αυτό;

Αρκάντι: Θράσος;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Φυσικά. Θράσος. Χυδαίο θράσος. Από εκείνο που θα έκανε και τον τελευταίο πληβείο της Πετρούπολης να κοκινίσει απ' την ντροπή του.

Αρκάντι: Δεν σας καταλαβαίνω.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Παίζετε κι εσείς κάποιον ρόλο στο σχέδιο της αδερφή σας;

Αρκάντι: Να τη πάλι η αδερφή μου.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αγαπητέ μου Αρκάντι, η Άννα Αντρέγεβνα είναι κόρη του βιολογικού σας πατέρα, συνεπώς είναι η ετεροθαλής αδερφή σας.

Αρκάντι: Την οποία συνάντησα πρώτη φορά στη ζωή μου προ ολίγων μηνών. Δε μου ακούγεται και τόσο στοργική αυτή η σχέση.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μα δε χρειάζεται να είναι στοργική η σχέση για να συνωμοτήσετε εναντίον μου. Το αντίθετο μάλιστα. Μια τέτοια παρουσία θα μπορούσε να μετατρέψει αιώνιους εχθρούς σε αδελφικούς φίλους στο άψε σβήσε.

Στη σκηνή μπαίνει η Άννα Αντρέγεβνα. Ο Αρκάντι δείχνει αποσβολωμένος από τη κατηγορία που του επέρριψε η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Αγαπητέ μου Αρκάντι. Τι ευχάριστη έκπληξη. Ευχάριστη για εμένα, δυσάρεστη για εσάς καλέ μου φίλε να συναναστρέψετε την Κατερίνα Νικολάγεβνα, η οποία θα ζεστομίσει όσες κατηγορίες μπορεί προκειμένου να εξολοθρεύσει τον αγαπημένο μου αντρούλη.

Η Άννα Αντρέγεβνα κατευθύνεται προς το μέρος του Αρκάντι και του προσεκτείνει το χέρι προκειμένου να το φιλήσει. Ο Αρκάντι προσπαθεί ακόμη να συνέλθει από τα λόγια της Κατερίνας Νικολάγεβνα.

Αρκάντι: Κυρία μου.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Εσάς έγινε ο αγαπημένος σας αντρούλης σε δυο μήνες; Εμένα είναι ο αγαπημένος πατέρασ εδώ και τριάντα χρόνια.

Η Άννα Αντρέγεβνα κατευθύνεται προς το μέρος ενός κλουβιού με καναρίνια και χαιδεύει το κλουβί.

Άννα Αντρέγεβνα: Α καλή μου, δε σας έχουν μάθει να μην αποκαλύπτετε την ηλικία σας μπροστά στην παρουσία ενός ανδρός; Ιδίως μάλιστα όταν αυτός φαίνεται να τρέφει κι ιδιαίτερα συναισθήματα για το πρόσωπό σας. *(Απευθύνεται στα καναρίνια)* Έτσι δεν είναι γλυκά μου ζουζουνάκια; Το βλέπετε κι εσείς ε; Ο κύριος ενδιαφέρεται για την κυρία.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τον φωνάζατε να σας βοηθήσει. Έτσι δεν είναι;

Αρκάντι: Κατερίνα Νικολάγεβνα θα απαιτήσω να σταματήσετε αυτή τη στιγμή. Οι κατηγορίες που ξεστομίζετε είναι ανήκουστες, τόσο για την Άννα Αντρέγεβνα όσο και για μένα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς θα μπορούσα να την έχω βοηθήσει εναντίον σας;

Άννα Αντρέγεβνα: Θα σας εξηγήσω εγώ αγαπητέ μου Αρκάντι. Η περίπτωση θα μπορούσε πολύ εύκολα να φιλοξενηθεί στην ιατρική ενότητα κάθε Πετροπολίτικης εφημερίδας. Ξέρετε, εκεί που αναφέρονται σπαρταριστά γεγονότα για τις ασθένειες του μυαλού και τα παιχνίδια που αυτές παίζουν στους δύσμοιρους τρελούς.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αν φοβάστε μήπως σας κάνω κακό Άννα Αντρέγεβνα, μπορείτε απλώς να σηκωθείτε και να φύγετε από την έπαυλη Σοκόλσκι.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα αγαπητή μου, είναι πότε δυνατόν να φύγω από το σπίτι μου;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Το σπίτι είναι δικό μου κι η περιουσία είναι του πατέρα μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Δυστυχώς όμως για εσάς, εγώ είμαι η γυναίκα του. Κι αφού απουσιάζει οποιαδήποτε κληρονομιά ή έγγραφο που να σας παραχωρεί έστω κι ένα δέντρο από την περιουσία Σοκόλσκι, εγώ λέω πως είναι όλα δικά μου.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Είστε μια άπληστη σφετερίστρια Άννα Αντρέγεβνα, κι η απάτη σας αργά ή γρήγορα θα αποκαλυφθεί.

Άννα Αντρέγεβνα: Εγώ είμαι μια πονεμένη γυναίκα Κατερίνα Νικολάγεβνα, η οποία θα πρέπει να φανεί δυνατή και να ξεπεράσει όσες αναποδιές της βάλει η ζωή το επόμενο διάστημα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αναποδιές;

Άννα Αντρέγεβνα: Αναποδιές χρυσή μου. Είναι πολύ σκληρό για μια γυναίκα να κληθεί να αποχαιρετήσει τον πολυλατρεμένο σύζυγό της για την τελευταία του κατοικία και ταυτόχρονα να αποχαιρετήσει τη μονάκριβη κόρη της μακριά από τη ζεστή πατρική φωλιά.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Δεν είμαι η κόρη σας.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα είστε η κόρη του ανδρός μου. Συνεπώς είστε κι η δική μου κορούλα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ποτέ

Αρκάντι: Κυρίες μου, σας παρακαλώ. Νομίζω πρέπει να αφήσουμε τα πνεύματα να ηρεμήσουν.

Άννα Αντρέγεβνα: Καλέ μου αδελφούλη, πόσο δίκιο έχεις. Αλλά άδικος ο κόπος σου. Δυστυχώς αυτά τραβάω σε καθημερινή βάση. Η Κατερίνα Νικολάγεβνα νομίζει ότι με αυτόν τον τρόπο θα καταφέρει να με εξαφανίσει από τη ζωή της, ενώ επιτυγχάνει το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα.

Αρκάντι: Νομίζω όμως πως μπορεί να βρεθεί ένας κοινός τόπος συνεννόησης.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα τι σοφά που μιλάς γλυκέ μου Αρχάντι. Είσαι ίδιος ο πατέρας μας ο Βερσίλοφ. Θα μπορούσα να σε χαζεύω ώρες ατελείωτες. Όμως δυστυχώς θα πρέπει να προστρέξω στη φροντίδα του ανδρός μου, του Πρίγκιπα Σοκόλσκι. Ο χρυσός μου με έχει τόση ανάγκη.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Είμαι σίγουρη ότι θα ήταν πολύ καλύτερα χωρίς τις φροντίδες σας.

Άννα Αντρέγεβνα: *(γελώντας)* Αν θέλετε Κατερίνα Νικολάγεβνα, μπορείτε να είστε τόσο γλυκιά. Γιατί προτιμάτε να φοράτε αυτό το δύστροπο πρόσωπο; *(Σαν να θυμήθηκε κάτι)* Α πήγα να ξεχαστώ. Καλέ μου Αρχάντι, μην ξεχάσεις ότι σε περιμένουμε το βράδυ για δείπνο. Θα είναι κι ο πατέρας εδώ, κι αν δεν κάνω λάθος θα συνοδεύεται από τη μητέρα σου τη Σόνια Ντολγκορούκι. Θα είναι υπέροχα. Κι επιπλέον, σου επιφυλάσσω μια μικρή έκπληξη, αλλά μην επιμένεις να σου πω κάτι παραπάνω. Είμαι σίγουρη πως θα σου αρέσει πολύ. Φεύγω, φεύγω όμως τώρα. Πολυλόγησα κι ο άνδρας μου με περιμένει καρτεριανά. Σε χαιρετώ αδελφούλη. Εις το επανιδείν. *(Απευθύνεται στα καναρίνια)* Ζουζουνάκια μου σας λατρεύω. *(Γελώντας γνέφει το κεφάλι προς το μέρος της Κατερίνας Νικολάγεβνα)*
Κορούλα à bientôt.

Η Άννα Αντρέγεβνα φεύγει από τη σκηνή γελώντας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Λέγατε κάτι Αρχάντι;

Αρχάντι: Ναι, ήθελα να σας πω...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Διακόπτοντάς τον)* Τι ακριβώς μπορείτε να πείτε μετά από μια τέτοια εμφάνιση;

Αρχάντι: Νομίζω θα πρέπει να καταλάβετε...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Διακόπτοντάς τον)* Να καταλάβω; Εγώ να καταλάβω; Εσείς μάλλον είστε αυτός που θα πρέπει να καταλάβει. Μα επιτέλους

Αρχάντι, ανοίξτε τα μάτια σας, και προς Θεού, μην προσπαθείτε να κλείσετε τα δικά μου.

Αρχάντι: Επανερχεστε Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μάλιστα, αυτό κάνω, αφού εκεί με οδηγούν οι πράξεις σας. Είναι ξεκάθαρο ότι στην περίπτωση σας, πρωταρχικός σας στόχος είναι η προστασία της οικογενείας σας.

Αρχάντι: Κάνετε λάθος. Και μάλιστα κάνετε εσκεμμένα λάθος, όταν σας έχω μιλήσει επανειλημμένως για τη σχέση μου με τον Βερσίλοφ. Όταν αποφάσισα να έρθω στην Πετρούπολη, στόχος μου ήταν να πραγματοποιήσω την ιδέα μου, να αποκτήσω τον πλούτο που στερήθηκα όλη μου τη ζωή, όχι να ανταλλάξω όρκους αιώνιας αγάπης και πίστης με μια οικογένεια, που επιμελώς αδιαφορούσε για την ύπαρξή μου.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ακριβώς, θέλετε να αποκτήσετε τον πλούτο που ονειρεύεστε, καταχρώμενος την περιουσία του πατέρα μου. Μα επιτέλους παραδεχτείτε το.

Σιωπή

Αρχάντι: Όταν ήρθα στην Πετρούπολη Κατερίνα Νικολάγεβνα, ήσασταν από τους ελάχιστους φίλους του Βερσίλοφ, που πραγματικά στάθηκαν δίπλα μου. Με βοηθήσατε να τον προσεγγίσω και να τον καταλάβω. Να καταλάβω τον βιολογικό μου πατέρα και τους λόγους που τον είχαν εξαναγκάσει να με απομακρύνει από τη ζωή του. Σταθήκατε δίπλα μου σαν πραγματική φίλη. Φίλη δική μου, τολμώ να πω, κι όχι του Βερσίλοφ.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Πράγματι κι εγώ...

Αρχάντι: (*Διακόπτοντάς την*) Τώρα όμως θα με αφήσετε να μιλήσω εγώ. Δε νομίζετε πως έχετε κάνει ξεκάθαρη, και με το παραπάνω, την άποψή σας για το πρόσωπό μου; Ακούστε λοιπόν, πως έχουν τα πραγματικά μου

σχέδια και ποια είναι η δική μου άποψη για εσάς. Σας αγαπώ. Σας αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σας είδα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(σαστισμένη)* Αρχάντι...

Αρχάντι: *(Διακόπτοντάς την)* Από εκείνο το απομεσήμερο, που σταθήκατε μπροστά στον Βερσίλοφ και με υπερασπιστήκατε, ακόμη κι αν δε γνωρίζατε το ζήτημα που διακυβευόταν. Εσείς μου δείξατε καλοσύνη. Καλοσύνη τολμών να πω, περισσότερη κι από την ίδια μου τη μητέρα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(σαστισμένη)* Εγώ...

Αρχάντι: *(Διακόπτοντάς την)* Το ξέρω, τα θεωρείτε όλα αυτά θέατρο Κατερίνα Νικολάγεβνα, και δε σας αδικώ. Πράγματι, θα μπορούσα αγαπητή μου τόση ώρα να παίζω τον ρόλο μου, προκειμένου να επιτύχω τους στόχους μου, και να φτάσω λίγο πιο κοντά στην πραγματοποίηση της ιδέας μου. Όμως, δυστυχώς για εμένα, δεν μπορώ να τα κάνω όλα αυτά εις βάρος σας. Έχετε αδρανοποιήσει κάθε πιθανή αρνητική ενέργειά μου εναντίον σας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(ειρωνικά)* Αγαπητέ μου...

Αρχάντι: *(Διακόπτοντάς την)* Και θα σας το αποδείξω.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(ειρωνικά)* Αγαπητέ μου Αρχάντι, όταν κάποιος έχει διαμορφώσει τη γνώμη του για κάποιον άλλον, πολύ δύσκολα την αλλάζει.

Ο Αρχάντι βγάζει από την τσέπη του σακακιού του μερικά έγγραφα.

Αρχάντι: Γνωρίζετε τι είναι αυτά Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(ειρωνικά)* Πώς θα μπορούσα;

Αρχάντι: Είναι τα έγγραφα του Πρίγκιπα Σοκόλσκι, τα οποία αναζητούσατε.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(αναστατωμένη)* Τι εννοείτε;

Αρκάντι: Τα έγγραφα του Πρίγκιπα, τα οποία αναζητούσατε, είναι στην κατοχή μου.

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα ορμάει προς το μέρος του Αρκάντι κι αρπάζει τα έγγραφα. Τα κοιτάζει εξονυχιστικά.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Το ήξερα. Τα είχατε εσείς; Σας τα είχε εμπιστευτεί την εποχή που κάνατε τον γραμματέα του;

Αρκάντι: Μεταξύ πολλών άλλων πραγμάτων. Τα βρήκα ανάμεσα στα υπόλοιπα έγγραφα κι έτρεξα με χαρά να σας ενημερώσω... Και τι συνάντησα μπροστά μου; Την ακλόνητη δυσπιστία σας απέναντί μου. *(Πηγαίνει προς την Κατερίνα Αντρέγεβνα και παίρνει πίσω τα έγγραφα)* Αυτά νομίζω είναι δικά μου.

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα αλλάζει στάση κι επιχειρεί να προσεγγίσει τον Αρκάντι, προκειμένου να πάρει στην κατοχή της τα έγγραφα του πατέρα της.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Προς Θεού καλέ μου Αρκάντι. Αυτό καταλάβετε;

Αρκάντι: Το να επικαλείστε τον Θεό, Κατερίνα Νικολάγεβνα, μετά από όλα αυτά, μάλλον θεωρείτε πως έχει πολύ φτωχή μνήμη. Δυστυχώς όμως για εσάς, εγώ δεν έχω. Θυμάμαι, και μάλιστα θυμάμαι άριστα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Για τον λόγο αυτό σας ζητώ να θυμηθείτε τα συναισθήματα που μου εκμυστηρευτήκατε προ ολίγου.

Αρκάντι: Πόσο βολικό θα ήταν κάτι τέτοιο για εσάς.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Καθόλου θα έλεγα. Γνωρίζετε πόσο ανάρμοστο είναι για μια γυναίκα μεγαλύτερης ηλικίας να αποδεχτεί τη φιλία ενός πολύ μικρότερου άνδρα.

Αρκάντι: Δεν είναι δα τόσο μεγάλη η διαφορά ηλικίας μας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αγαπητέ μου Αρκάντι, ας είμαστε ειλικρινείς μεταξύ μας. Τα συναισθήματά σας δε βλάστησαν σε χώμα ξερό. Τα έθρεψε η

στοργή και το προσωπικό μου ενδιαφέρον προς το πρόσωπό σας. Εάν σας υπερασπίστηκα μπροστά στον πατέρα σας, αυτό έγινε επειδή πραγματικά... Μα προς Θεού, αγαπητέ μου, περιμένετε από εμένα να σας κάνω εξομολόγηση των συναισθημάτων μου; Αυτός είναι δικός σας ρόλος.

Ο Αρχάντι κατευθύνεται προς την Κατερίνα Νικολάγεβνα και της δίνει τα χέρια του.

Αρχάντι: Ναι, Κατερίνα Νικολάγεβνα. Αυτός είναι ο δικός μου ρόλος κι επιθυμώ να τον υποδυθώ όσο καλύτερα μπορώ. Η αγάπη σας είναι ο λόγος που μοχθώ και για τους δυο μας. Είναι η αιτία που δίνει φτερά στην ιδέα μου, να αποκτήσω τόσα πλούτη, που ούτε μπορείτε να ονειρευτείτε. Κι όλα αυτά για ένα σας χαμόγελο. Για ένα απαλό κλείσιμο των ματιών σας. Για ένα ελαφρύ τίναγμα των μαλλιών σας. Σας αγαπώ Κατερίνα Νικολάγεβνα. Σας αγαπώ όπως ο ουρανός νανουρίζει τη Γη τις νύχτες με αστροφεγγιά. Όπως ένα παιδί τρέχει ξεμυαλισμένο να πιάσει έναν χοροπηδηχτό λαγό. Όπως ένας γεωργός ξαγρυπνά κι αγωνιά για τη φετινή σπορά. Σας αγαπώ Κατερίνα Νικολάγεβνα επειδή είστε εσείς, κι εγώ, είμαι εγώ.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Καλέ μου Αρχάντι. Και δε σας αποθαρρύνει η διαφορά ηλικίας;

Αρχάντι: Καθόλου. Αφού κατάφερα να σας μεταπείσω για τις ειλικρινείς μου προθέσεις, δε φοβάμαι τίποτα. Δε φοβάμαι τι θα πουν για εμάς ή τι θα σκεφτούν για εμάς.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Βλέπω είστε αποφασισμένος.

Αρχάντι: Για την αγάπη σας είμαι ικανός να κάνω τα πάντα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(διστακτικά)* Όπως να μου παραδώσετε τα έγγραφα του πατέρα μου;

Αρκάντι: *(Προσπαθώντας να καταλάβει το παιχνίδι της Κατερίνας Νικολάγεβνα, φαίνεται πως αντιλαμβάνεται το όψιμο ενδιαφέρον της ως ψευδές. Αποφασίζει λοιπόν να την αιφνιδιάσει)* Φυσικά αγαπητή μου. Φυσικά θα γίνει κι αυτό. Σήμερα κιόλας. Σήμερα το απόγευμα στο σουαρέ της Άννας Αντρέεγεβνα, μπορούμε να ανακοινώσουμε τα ευχάριστα νέα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τα ευχάριστα νέα;

Αρκάντι: Μα τους αρραβώνες μας φυσικά.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(έκπληκτη)* Τους ποιους;

Αρκάντι: Τους αρραβώνες μας. Τη φυσιολογική εξέλιξη της αγάπης μας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Ζυγίζοντας την απάντησή της)* Ναι, φυσικά. Της αγάπης μας.

Αρκάντι: Είστε σύμφωνη λοιπόν;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Φαντάζομαι πως ναι. Μήπως μπορώ και διαφορετικά;

Αρκάντι: *(ειρωνικά)* Δεν μπορείτε να κάνετε διαφορετικά, επειδή ακολουθείτε τα βήματα της πραγματικής αγάπης. Αυτής που δεν κοιτάζει συμφωνίες κάτω από το τραπέζι και παιχνίδια κυριαρχίας. Αυτής που δεν ενοχλείται από τον γάμο μιας προγκίπισσας με έναν φιλόδοξο νεαρό. Έναν νεαρό που μια ζωή αντιμετωπιζόταν ως πληβείος και μπάσταρδος, ανεπιθύμητος από τον ίδιο του τον πατέρα κι ολόκληρη την καλή κοινωνία. Γι' αυτό αγαπητή μου δεν μπορείτε να κάνετε διαφορετικά. Επειδή ακολουθείτε τις επιταγές της καρδιάς.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Κι αυτές οι επιταγές, θα μου φέρουν τη διαθήκη του πατέρα μου;

Αρκάντι: Φυσικά. Αυτές οι επιταγές θα πληρωθούν μετά τους αρραβώνες μας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(ειρωνικά)* Αγαπητέ Αρκάντι, είμαι πολύ χαρούμενη που θα αρραβωνιαστώ έναν ιδεαλιστή.

Αρκάντι: Η χαρά είναι αμοιβαία αγαπητή μου. Αμοιβαία... (*Αλλάζοντας ύφος*)

Μου είπατε στην αρχή της συναντήσεώς μας, ότι δεν μπορείτε να χάσετε τη φίλια μας, ζητώντας μου να σας συγχωρήσω. Ε λοιπόν, όσο παράδοξο μπορεί να σας φανεί Κατερίνα Νικολάγεβνα, εγώ σας συγχωρώ. Σας συγχωρώ, διότι γνωρίζω ότι τα συναισθήματά μου είναι ειλικρινή. (*Ο Αρκάντι κοιτάζει το ρολόι. Αλλάζοντας ύφος*) Όμως η ώρα τρέχει και θα πρέπει να πάω σπίτι να ετοιμαστώ. Το ίδιο πιστεύω πως θα κάνετε κι εσείς αγαπητή μου. Τι ευχάριστη σύμπτωση να έχει προγραμματίσει το σημερινό σουαρέ η Άννα Αντρέγεβνα. (*Γελώντας ειρωνικά*) Ούτε να το είχαμε συνεννοηθεί. Εις το επανιδείν. Au revoir mon petit chou-fleur (*Εις το επανιδείν κουνουπιδάκι μου*).

Αποσβολωμένη η Κατερίνα Νικολάγεβνα φαίνεται να αντιλαμβάνεται ότι όλη η προσέγγιση του Αρκάντι μπορεί να είναι ενορχηστρωμένη από την Άννα Αντρέγεβνα. Κατευθύνεται προς το κλουβί με τα καναρίνια.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Νομίζεις ότι θα πέσω στην παγίδα σου; Νομίζεις πως είμαι του χεριού σου; (*Απευθύνεται στα καναρίνια*) Τι λέτε ζουζουνάκια; Η μανούλα ήταν ατακτούλα;

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα ανοίγει το κλουβί και παίρνει στα χέρια της το ένα καναρίνι.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Η μανούλα δεν σας πρόσεχε καλά; Μα τι λεπτό λαιμουδάκι είναι αυτό; Πως χτυπάει έτσι η καρδούλα; Έτσι θα χτυπήσει κι η καρδούλα της μανούλας. Όταν βρει τα λαιμουδάκια σπασμένα, όταν βρει τις καρδούλες να μη χτυπάνε. Άκου πόσο γρήγορα χτυπάει η καρδούλα. Άκου... (*γρήγορα*) Τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ... Άκου... (*πιστο αργά*) Τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ... Άκου... (*πολύ αργά*) Τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ – τουπ... Άκου... Άκου... Σιωπή. Η αιώνια σιωπή.

Σκοτάδι

2.

Στη σκηνή φτωχική ρωσική κατοικία του 19^{ου} αιώνα. Ο Αρκάντι επιστρέφει στο ενοικιαζόμενο σπίτι του κρατώντας μια γαβάθα λαχανόσουπα. Εκεί ψάχνει τον συγγάτοικο και φίλο του Κραφτ.

Αρκάντι: Κραφτ... Κραφτ... Που είσαι; Έλα, έφερα λαχανόσουπα. Όπως σου αρέσει, με μήλο, σκόρδο και μπόλικη δάφνη.

Ο Αρκάντι μαζεύει τα χαρτιά του Κραφτ από το τραπέζι και τα αφήνει στη σερβάντα. Ετοιμάζει πιάτα για αυτόν και τον Κραφτ.

Αρκάντι: Κραφτ... Ο Λαμπέρτ είναι δω; Κραφτ... Έλα, αν παγώσει δεν αξίζει. Ο Κραφτ εμφανίζεται στη σκηνή.

Κραφτ: Αρκάντι Ντολγκορούκι; Καταδέχεσαι να φας τη φτωχική λαχανόσουπα της γριάς Ταΐσι; Στου Βερσίλοφ φαντάζομαι θα τη σερβίρουν μόνο με κρέας, καρότο και μπόλικο βασιλικό.

Αρκάντι: Αγαπητέ μου φίλε, όσο κρέας κι αν βάλουν στου Βερσίλοφ, καμιά δε φτάνει τη λαχανόσουπα της Ταΐσι.

Κραφτ: Ε βέβαια. *(ειρωνικά)* Σε ποιόν αρέσει να βρίσκει ένα παχύ κομμάτι μοσχάρι στη σούπα του;

Αρκάντι: *(Εκφωνώντας μια ρωσική παροιμία)* «Η λαχανόσουπα κι ο χυλός είναι οι βάσεις μας».

Κραφτ: Η αθάνατη ρωσική ψυχή.

Αρκάντι: Χωρίς τις βάσεις τι μπορεί να κάνει η ψυχή;

Κραφτ: *(Αλλάζοντας διάθεση)* Να κρυφτεί πίσω από μια ιδέα ψεύτικη και σαθρή.

Αρκάντι: Εάν όμως αυτή η ιδέα είναι ικανή να δώσει δύναμη κι οργή;

Κραφτ: Αυτό έχει συμβει μ' εσένα Αρκάντι Ντολγκορούκι; Η ιδέα σου, σε έκανε πραγματικά ελεύθερο;

Αρκάντι: (γελώντας) Πάντως όχι η λαχανόσουπα της γριάς Ταΐσι.

Κραφτ: Η αθάνατη ρωσική ψυχή χρειάζεται πίστη. Εσύ πιστεύεις Αρκάντι Ντολγκορούι;

Αρκάντι: Πιστεύω στην *ιδέα* μου.

Κραφτ: Συγνώμη. Έχεις δίκιο. Να ρωτήσω ξανά: εσύ πιστεύεις Αρκάντι Πέτροβιτς Βερσίλοφ;

Αρκάντι: Να απαντήσω ξανά: πιστεύω στην *ιδέα* μου.

Κραφτ: Είναι δική σου, αγαπητέ μου φίλε, αυτή η *ιδέα*; Πιστεύεις πραγματικά ότι η *ιδέα* σου να γίνεις ο νέος Ρότσιλντ, να αποκτήσεις δύναμη κι εξουσία, είναι δική σου;

Αρκάντι: Φυσικά

Κραφτ: Κι εγώ σου λέω πως είναι και δική μου. Είναι και του Βερσίλοφ. Και της Κατερίνας Νικολάγεβνα. Είναι ακόμη και της γριάς Ταΐσι. Τι έχεις να πεις γι' αυτό;

Αρκάντι: Θα σου απαντήσω αγαπητέ μου φίλε, να βρείτε τις δικές σας ιδέες και να αφήσετε τη δική μου ήσυχη.

Κραφτ: Ξέρεις γιατί είναι αθάνατη η ρωσική ψυχή Αρκάντι;

Αρκάντι: Καταλαβαίνω θα μου πεις εσύ, αγαπητέ μου φίλε.

Κραφτ: Είναι αθάνατη επειδή δεν αλλάζει το όνομά της από Αρκάντι Ντολγκορούι σε Αρκάντι Πέτροβιτς Βερσίλοφ. Είναι αθάνατη επειδή ακολουθεί μια ιδέα δική της, μόνο δική της. Ούτε τη δική μου, ούτε τη δική σου, ούτε της γριάς Ταΐσι.

Αρκάντι: Και ποια είναι αυτή η σπουδαία *ιδέα* της αθάνατης ρωσικής ψυχής;

Κραφτ: Μα το λέει τ' όνομά της. Η πίστη στην αιωνιότητά. Μόνο με την πίστη αυτή είναι πραγματικά ελεύθερη.

Αρκάντι: Αγαπητέ μου Κραφτ, εγώ προτιμώ η *ιδέα* μου να είναι πιο χειροπιαστή.

Να μπορώ να την μυρίσω στο σκόρδο και στον άνηθο, να με κάνει να ξινίσω τα μούτρα από το τουρσί λαχανικών. Θέλω να μπορώ να βάλω κρέας στη λαχανόσουπά μου. Να έχω τη δυνατότητα. Και σ' αυτό θα με βοηθήσει η δική μου *ιδέα*, όχι μια αφηρημένη πίστη στην αθάνατη ρωσική ψυχή.

Κραφτ: Είσαι όμως πραγματικά ελεύθερος αγαπητέ Αρκάντι; Δε νομίζω. Η ελευθερία της ανθρώπινης φύσης είναι ότι μπορεί να αποδεσμευτεί από τις ανάγκες της, να τις υπερβεί και να ορίσει τη δική της ιδέα. Και σε πείσμα των δικών μου απαιτήσεων, των δικών σου φιλοδοξιών και των παράδων που βγάζει η γριά Ταΐσι, κλέβοντας μισό τουρσί και δύο δάφνες, να πιστέψει στην αθανασία της. Να πιστέψει σε μια ιδέα που της δίνει φως κι ελπίδα. Κι όχι σε μια ιδέα που τη σέρνουν η κοιλιά, ο φθόνος κι η ζήλεια. Αυτό αγαπητέ μου φίλε είναι η αθάνατη ρωσική ψυχή. Ελεύθερη κι αχαλίνωτη.

Σιωπή. Οι δύο άντρες συνεχίζουν να τρώνε χωρίς να μιλούν.

Αρκάντι: Κι εσύ αγαπητέ μου Κραφτ; Ποια είναι η δική σου στάση απέναντι σε όλα αυτά; Γιατί πίστεψε με, εγώ δεν βλέπω ν' αλλάζω εύκολα.

Κραφτ: Η στάση της ευθύνης. Η υποχρέωση να προειδοποιήσω τους ανθρώπους γύρω μου για τη λοξοδρομήσή τους.

Αρκάντι: Κι αν εκείνοι δε θέλουν ν' ακούσουν; Αν το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να παρατήσουν τη λαχανόσουπα και να ξεκινήσουν το *ζάργκιε*, με ένα λαχταριστό αρνίσιο μπούτι;

Κραφτ: Τότε η ευθύνη μεγαλώνει ακόμη περισσότερο.

Αρκάντι: Μα είναι δυνατόν να ευθύνεσαι εσύ για τις αμαρτίες και τα παραπτώματα των άλλων;

Κραφτ: Ναι, είναι.

Σιωπή. Οι δύο άντρες συνεχίζουν να τρώνε χωρίς να μιλούν.

Αρκάντι: Ο Λαμπέρτ; Ξεμυαλισμένος με την Αλφονσίν;

Κραφτ: Ναι. Ξέρω και κάποιον άλλον που έχει ξεμυαλιστεί.

Σιωπή. Ο Αρκάντι αποφεύγει να απαντήσει.

Κραφτ: Στο σπίτι του νέου σου πατέρα, όλα καλά; Πότε θα εγκατασταθείς για τα καλά Αρκάντι Πέτροβιτς Βερσίλοφ;

Ο Αρκάντι συνεχίζει να μην απαντά.

Κραφτ: Βρε τη γριά Ταΐσι, πώς καταφέρνει από ένα σπασμένο καρότσι να βγάζει τέτοιο θαύμα!

Αρκάντι: Είναι σκληρή, μοχθηρή κι απάνθρωπη!

Κραφτ: Η γριά Ταΐσι;

Αρκάντι: Μου συμπεριφέρεται λες και... λες κι είμαι το πιο αποκρουστικό βδέλυγμα σε ολόκληρη την Πετρούπολη.

Κραφτ: Όλα αυτά για δυο μερίδες λαχανόσουπα;

Αρκάντι: Σταμάτα Κραφτ! Πιστεύει πως συνωμοτώ εναντίον της με τη βοήθεια της Άννας Αντρέγεβνα.

Κραφτ: Ενώ δεν το κάνεις;

Αρκάντι: Όχι βέβαια. Τη λατρεύω όσο τίποτα. Αλλά εκεί, για να βράσει στο ζουμί της, υπαινίχθηκα ότι ίσως και να έχω.

Κραφτ: Δεν το βρίσκω πολύ σοφό εκ μέρους σου.

Αρκάντι: Εγώ και τα παραπτώματά μου. Τι να κάνω; Δεν επιδιώκω καμιά αθανασία, δεν επιδιώκω καμιά ελευθερία. Θέλω να είμαι σκλάβος της, Κραφτ. Σκλάβος της ομορφιάς της. Την αγαπώ Κραφτ. *(φωνάζοντας)* Την αγαπώ.

Στη σκηνή εμφανίζονται ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν.

Λαμπέρτ: Τι έγινε παλιόφιλε; Βλέπω μπήγες κι εσύ στα βάσανα; Για ποια μιλάς;
Λέγε βρε. Για ποια μιλάς;

Ο Αρκάντι δεν απαντά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν τον βλέπω Λαμπερτάκι μου πολύ πρόθυμο να σου πει.

Λαμπέρτ: Λες Αλφονσίν μου; Λες ομορφιά μου;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, ναι. Έτσι λέω. Ίσως πράγματι να είναι τόσο όμορφη που ο Αρκάντι να έχασε τα λόγια του ή απλά σου κρατάει μυστικά.

Λαμπέρτ: Μπα, δε νομίζω. Ο φίλος ο δικός μου, μυστικά από εμένα;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, ναι. Έτσι μου φαίνεται Λαμπερτάκι.

Κραφτ: *(ειρωνικά)* Ποιος τολμάει να κρατήσει μυστικά από εσάς;

Λαμπέρτ: Πες το ψέματα Κραφτ! Είναι δυνατόν;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Είναι, είναι Λαμπερτάκι. Το βλέπω στο πρόσωπό του.

Αρκάντι: Τι βλέπεις ακριβώς Αλφονσίν;

Η Αλφονσίν ντε Βερνταίν πλησιάζει τον Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να το, να το. Δεν το βλέπετε;

Λαμπέρτ: Ποιο πράγμα μπουμπουκάκι μου;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Έλα, έλα να δεις.

Ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν κοιτούν διερευνητικά το πρόσωπο του Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να το, να το. Εκεί!

Λαμπέρτ: *(Χωρίς να καταλαβαίνει τι βλέπει)* Ναι, ναι... το βλέπω.

Ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν συνεχίζουν να κοιτούν διερευνητικά το πρόσωπο του Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να το πάλι.

Λαμπέρτ: Ναι, ναι... το βλέπω.

Αρκάντι: Εντάξει όλα;

Κραφτ: *(ειρωνικά)* Άφησέ τους Αρκάντι. Εδώ γίνεται επιστημονική δουλειά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να, να, να, να.

Λαμπέρτ: Ναι, ναι... το βλέπω.

Αρκάντι: Αφήστε με ήσυχο κι οι δυο σας.

Ο Αρκάντι προσπαθεί να φύγει αλλά ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν τον κρατούν.

Λαμπέρτ: Όπα, όπα, όπα. Για πού το έβαλες;

Κραφτ: *(ειρωνικά)* Πως εγκαταλείπεις το πείραμα στη μέση;

Λαμπέρτ: Δε θα πεις στο φιλαράκι σου για τα κατορθώματά σου; Δε θα πεις σ' εμένα, ώστε να πάρεις τις κατάλληλες συμβουλές;

Κραφτ: *(ειρωνικά)* Συμβουλές γιαραντί.

Λαμπέρτ: *(Αλλάζοντας ύφος, προσπαθώντας να εκμαιεύσει την απάντηση του Αρκάντι)*
Εκτός κι αν δεν υπάρχει τίποτα. Εκτός κι αν είναι πάλι τζίφος.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι Λαμπερτάκι, μην τον πιστεύεις. Λέει ψέματα.

Λαμπέρτ: Μπα, δε νομίζω κουφετάκι μου. Πάλι τίποτα δεν έγινε. Πάλι μόνος του είναι. Αυτό το παιδί είναι καταραμένο.

Αρκάντι: Καθόλου καταραμένος κύριε. Αν θες να ξέρεις...

Κραφτ: *(Διακόπτοντάς τον)* Σε φαρεύουν Αρκάντι. Μην τσιμπάς.

Λαμπέρτ: Κραφτ, άσε τον φίλο μου να μιλήσει. Να χαρώ με τη χαρά του.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, ναι, πες μας Αρκάντι. Πόσο χαίρομαι όταν ακούω μια γλυκιά ιστορία αγάπης.

Αρκάντι: Γνωρίζετε την Κατερίνα Νικολάγεβνα, την κόρη του Πρίγκιπα Σοκόλσκι;

Λαμπέρτ: Ακουστά την έχουμε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αχ, η ιστορία είναι πριγκιπική.

Αρκάντι: Απόψε ανακοινώνουμε τους αρραβώνες μας.

Κραφτ: *(Με έκπληξη)* Τι πράγμα;

Λαμπέρτ: Μωρέ μπράβο φιλαράκι. Τέτοια θέλω ν' ακούω.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μια ιστορία παραμυθένια.

Λαμπέρτ: Μα καλά, ολόκληρη πριγκίπισσα, τι θέλει μαζί σου; Χάθηκαν οι πριγκίπισες; Δε νομίζω ότι ο Βερσίλοφ έχει πια τόση περιουσία. Εκτός κι αν παρέλειψες να μας πεις κάτι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(Δείχνοντας το πρόσωπο του Αρκάντι)* Να το πάλι. Να, να, να, να. Το βλέπεις;

Αρκάντι: Οι αρραβώνες μας είναι το αποτέλεσμα της αγάπης μας.

Ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν βάζουν τα γέλια.

Λαμπέρτ: Μπα σε καλό σου παλιόφιλε. Εσύ θα μας πεθάνεις.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μα θέλει και τα λέει; Αγάπες και τριχες...

Λαμπέρτ: *(έκπληκτος)* Κουφετάκι μου. Εμείς; Η αγάπη μας;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(Κάνοντάς του νόημα, ότι προσπαθεί να ψαρέψει τον Αρκάντι)* Ναι, ναι αγάπη μου... άλλο εμείς. Τώρα συζητάμε για τον φίλο μας.

Αρκάντι: Η Κατερίνα Νικολάγεβνα με αγαπά και την αγαπώ κι εγώ.

Κροφτ: Μα είναι τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερή σου.

Αρκάντι: Δε με πειράζει.

Κροφτ: Εκείνην;

Αρκάντι: (διστακτικά) Ούτε εκείνην.

Λαμπέρτ: Κι η καταγωγή σου; Ούτε αυτό την πειράζει;

Αρκάντι: (διστακτικά) Ούτε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μα είναι μια πραγματική πριγκίπισσα. Μπλαζέ.

Υπεράνω. (ειρωνικά) Γιατί να την ενοχλεί η φτωχική καταγωγή του ανδρός της;

Λαμπέρτ: Μα δεν είναι φανταστική μπουμπουκάκι; Σαν μυθιστόρημα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, ναι. Σαν να το διαβάζω. «Η πριγκίπισσα κι ο μπατίρης».

Αλλάζοντας διάθεση ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν περιτριγυρίζουν τον Αρκάντι.

Λαμπέρτ: Όχι, όχι, όχι. «Η πριγκίπισσα κι ο μπάσταρδος».

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι, όχι. «Η πριγκίπισσα κι ο αριβίστας».

Λαμπέρτ: «Η πριγκίπισσα κι ο ψεύτης».

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: «Η πριγκίπισσα κι ο σκύλος».

Ο Αρκάντι καταρρέει στη σκηνή.

Κροφτ: Σταματήστε! Αφήστε τον ήσυχο βδέλλες!

Λαμπέρτ: Γιατί;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Επειδή τον αγαπάμε;

Λαμπέρτ: Επειδή ενδιαφερόμαστε για το καλό του;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Επειδή θέλουμε να τον προστατεύσουμε;

Λαμπέρτ / Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (μαζί) Γιατί;

Κραφτ: Επειδή είσαστε σιχαμένα παράσιτα.

Λαμπέρτ: Εμείς;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Οι φίλοι του;

Λαμπέρτ: Οι άνθρωποι του;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Τ' αποικούμπι του;

Κραφτ: Εξαφανιστείτε από δω. Σκουλήκια.

Αρκάντι: (αποφασιστικά) Δίκιο έχουν Κραφτ.

Κραφτ: Δίκιο;

Αρκάντι: Ναι.

Λαμπέρτ: Ορίστε

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να τα.

Λαμπέρτ: Αγριάνθρωπε

Κραφτ: (Αποδιώχνοντάς τους) Ουστ

Αρκάντι: Αυτό που δεν ξέρουν όμως, είναι ότι εγώ είμαι ο σωτήρας της Κατερίνας Νικολάγεβνα, κι όχι ο υποτακτικός της.

Κραφτ: (έκπληκτος) Σωτήρας;

Λαμπέρτ: Σωτήρας;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Σωτήρας;

Αρκάντι: Μάλιστα. Έχω στην κατοχή μου έγγραφα τα οποία θα της προσφέρουν την περιουσία του πατέρα της στο πιάτο.

Κραφτ: *(έκπληκτος)* Στο πιάτο;

Λαμπέρτ: Πιάτο;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πιάτο;

Λαμπέρτ: Όπα, όπα, όπα. Φτάνει. Μπάστα. Εγώ δε συνεχίζω να κάνω την ηχώ του Κραφτ. Κανονιστείτε!

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πόσο δίκιο έχεις Λαμπερτάκι μου. Μπάστα!

Κραφτ: Μα καλά Αρκάντι, τι σόι έγγραφα είναι αυτά;

Αρκάντι: Η διαθήκη του Πρίγκιπα Σοκόλσκι.

Κραφτ: *(έκπληκτος)* Διαθήκη;

Λαμπέρτ: Διαθήκη;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Διαθήκη;

Ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν αναστατώνονται που ξανακάνουν την ηχώ.

Λαμπέρτ: *(Απευθυνόμενος στην Αλφονσίν)* Φτάνει. Σταμάτα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(Απευθυνόμενη στον Κραφτ)* Μπάστα!

Αρκάντι: Βρήκα τη διαθήκη ανάμεσα στα έγγραφα που μου είχε εμπιστευθεί ο Πρίγκιπας Σοκόλσκι, την περίοδο που ήμουν γραμματέας. Η γνησιότητα του εγγράφου είναι πέραν κάθε αμφιβολίας. Και φυσικά το φυλάω με τα μάτια μου, κουβαλώντας το συνεχώς επάνω μου.

Κραφτ: *(έκπληκτος)* Στο παντελόνι σου;

Αρκάντι: Στο παλτό μου.

Η Αλφονσίν ντε Βερνταίν κάνει νόημα στον Λαμπέρτ να απασχολήσει τους άλλους δύο, αλλά εκείνος φαίνεται να μην καταλαβαίνει τα νοήματά της.

Κραφτ: Και τα γνωρίζει όλα αυτά η Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Αρκάντι: Φυσικά.

Κραφτ: Και δέχτηκε παρόλα αυτά να σε παντρευτεί;

Αρκάντι: Τι εννοείς Κραφτ;

Ο Λαμπέρτ καταλαβαίνει τελικά τα νοήματα της Αλφρονσίν ντε Βερνταίν και η τελευταία κατευθύνεται προς το παλτό του Αρκάντι.

Κραφτ: Θέλω να πω ότι... Είχα την εντύπωση ότι η Κατερίνα Νικολάγεβνα δέχτηκε να γίνουν οι αρραβώνες, επειδή θα βρισκόταν χωρίς περιουσία, λόγω της Άννας Αντρέγεβνα.

Αρκάντι: Και;

Κραφτ: Κι επειδή εσύ... λόγω της αναγνώρισης του Βερσίλοφ, αποκτάς μια κάποια περιουσία, ασύγκριτα υποδεέστερης βέβαια σε σχέση με την πατρική της, στράφηκε σε σένα.

Αρκάντι: Λάθος, αγαπητέ Κραφτ. Το ενδιαφέρον της Κατερίνας Νικολάγεβνα στο πρόσωπό μου, είναι το αποτέλεσμα μιας γνήσιας φιλίας, που εξελίχθηκε σε μια ζεστή αγάπη.

Η Αλφρονσίν ντε Βερνταίν φαίνεται να βρίσκει τα έγγραφα σε μια ειδική εσοχή στο παλτό του Αρκάντι, τα παίρνει και τα βάζει στο μεσοφόρι της. Ψάχνει να βρει άλλα χαρτιά για να τα βάλει στη θέση των εγγράφων της διαθήκης. Βρίσκει τα χαρτιά του Κραφτ, που είχε βάλει ο Αρκάντι επάνω στη σεרבάντα, στην αρχή της σκηνης. Κάνει νόημα στον Λαμπέρτ να τους καθυστερήσει κι άλλο, όσο εκείνη ολοκληρώνει τις ενέργειές της.

Λαμπέρτ: Εγώ πάλι κάπου μπερδεύτηκα.

Αρκάντι: Μπερδεύτηκες;

Λαμπέρτ: Θυμάμαι προ ολίγων ημερών να μας λες πως πάσχιζες να κερδίσεις το ενδιαφέρον της Κατερίνας Νικολάγεβνα. Και τώρα ξαφνικά αρραβώνες; Ξαφνικά μια διαθήκη από το πουθενά;

Αρκάντι: Το ενδιαφέρον της έγινε αγάπη, όταν είδε τα ειλικρινή μου συναισθήματα. Όταν της έδειξα τη διαθήκη του πατέρα της.

Κραφτ: Και γιατί δεν της την έδωσες; Γιατί την κράτησες;

Αρκάντι: Μου το ζήτησε η ίδια για λόγους ασφαλείας.

Λαμπέρτ: Δε νομίζω παλιόφιλε πως αυτός είναι ο λόγος. Τελικά αποδεικνύεται πολύ πιο πονηρός απ' ό τι περίμενα.

Αρκάντι: Πονηρός;

Λαμπέρτ: Την εκβίασες Αρκάντι. Παραδέξου το.

Αρκάντι: Ποτέ. Δεν ξέρεις τι λες.

Λαμπέρτ: «Η πριγκίπισσα κι ο εκβιαστής». Αυτός είναι ο τίτλος του μυθιστορήματος.

Η Αλφονσίν ντε Βερνταίν έχει ανταλλάξει τη διαθήκη με τα χαρτιά του Κραφτ και κατευθύνεται προς το μέρος των υπολοίπων. Προσπαθεί να αλλάξει ύφος στη συζήτηση και να αποσπάσει τον Λαμπέρτ.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μα τι 'ναι αυτά που λες Λαμπερτάκο μου; Ο Αρκάντι μας, δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο. Είναι στοιχείο ηθικόν.

Λαμπέρτ: (έκπληκτος) Παρντόν;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εάν λέει πως η Κατερίνα Νικολάγεβνα το ζήτησε για λόγους ασφαλείας, τότε ποιος θα ήταν ο πιο κατάλληλος για αυτό;

Λαμπέρτ: (έκπληκτος) Ποιος;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο Αρκάντι φυσικά.

Λαμπέρτ: Ναι ε;

Αρκάντι: Σ' ευχαριστώ πολύ Αλφονσίν. Επιτέλους ένας άνθρωπος που με πιστεύει.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αλίμονο

Λαμπέρτ: Ναι ε;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αλλά τώρα Λαμπερτάκο μου, πρέπει να πάμε στον φίλο σου. Μας περιμένει.

Λαμπέρτ: Ναι ε; Ποιος φίλος μου;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο...

Λαμπέρτ: Ο...;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο Ιβάν;

Λαμπέρτ: Ο Ιβάν;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο Ιβάν Σερέγιοβιτς.

Λαμπέρτ: Ο Ιβάν Σερέγιοβιτς;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πάμε παιδάκι μου κι ο άνθρωπος μας περιμένει.

Λαμπέρτ: Καλά ντε, μην σπρώχνεις.

Η Αλφονσίν ντε Βερνταίν σπρώχνει τον Λαμπέρτ προς την έξοδο.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Φεύγουμε τώρα εμείς. Βιαζόμαστε εμείς. Βιαζόμαστε πολύ.

Λαμπέρτ: Καλά ντε. *(Απευθυνόμενος στον Αρκάντι)* Και που 'σαι Αρκάντι. Καλή επιτυχία παλιόφιλε. Και συγχαρητήρια. Όρμα!

Η Αλφονσίν ντε Βερνταίν και ο Λαμπέρτ βγαίνουν από τη σκηνή.

Κραφτ: Θεέ μου... Τι ναυάγια είναι αυτοί οι δύο;

Αρκάντι: Έχουν πλάκα.

Κραφτ: *(Αλλάζοντας διάθεση)* Αυτό όμως που κάνεις εσύ δεν έχει καθόλου.

Αρκάντι: Δεν κάνω τίποτα. Το βράδυ απλώς ανακοινώνω τους αρραβώνες μου με την Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Ο Αρκάντι ετοιμάζεται να φύγει. Ψάχνει με το χέρι του στην ειδική εσοχή του παλτού του, προκειμένου να βεβαιωθεί πως τα έγγραφα είναι εκεί.

Κραφτ: Πρόσεχε Αρκάντι. Πρόσεχε. Η πλεονεξία φέρνει μόνο συμφορές.

Αρκάντι: Ναι, ξέρω, ξέρω. Η αθάνατη ρωσική ψυχή. Μέχρι όμως να πετύχω την αθανασία, θα χρειαστεί να προετοιμαστώ για το βράδυ. Πάω στου Βερσίλοφ. Θα είμαστε σε επαφή παλιόφιλε.

Ο Αρκάντι φεύγει από τη σκηνή.

Κραφτ: Πρόσεχε Αρκάντι. Πρόσεχε.

Σιωπή

Κραφτ: Η αθάνατη ρωσική ψυχή. Αλήθεια, ψέματα. Ευθύνη, αδιαφορία. Ελευθερία, σκλαβιά. Μόνο αυτή υπάρχει Αρκάντι. Μ' ακούς παλιόφιλε; Δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Ούτε η λαχανόσουπα, ούτε το ζάγκογιε. Μόνο αυτή υπάρχει Αρκάντι (*χτυπάει με τη γροθιά την καρδιά του*). Μ' ακούς παλιόφιλε; Μόνο αυτή. Ελεύθερη κι αχαλίνωτη. Φως κι ελπίδα. Φως κι ελπίδα.

Σκοτάδι

3.

Στη σκηνή ο χώρος υποδοχής της έπαυλης Σοκόλσκι. Στην έπαυλη βρίσκονται ο βιολογικός πατέρας του Αρχάντι, Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, με τη μητέρα του Αρχάντι, Σόνια.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ελπίζω να μη χρειαστεί να το υποστούμε πολύ.

Σόνια Μακάροβιτς: Μίλα πιο σιγά. Θα σε ακούσουν.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Στο ξεκαθαρίζω. Μία ώρα το πολύ.

Σόνια Μακάροβιτς: Τι καταλαβαίνεις;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Τι καταλαβαίνω;

Σόνια Μακάροβιτς: Σου είπα να σταματήσεις. Σε λίγο θα μπει η κόρη σου. Θεσ να σε ακούσει;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Γιατί; Θ' ακούσει κάτι που δεν ξέρει;

Σόνια Μακάροβιτς: Ε τότε μίλα ελεύθερα. Βγάλε όλη τη δυσαρέσκειά σου. Δείξε πόσο πολύ την αντιπαθείς.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δεν αντιπαθώ την κόρη μου.

Σόνια Μακάροβιτς: Μπράβο

Παύση. Ο Βερσίλοφ επανέρχεται.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Εσύ το βρίσκεις φυσιολογικό;

Σόνια Μακάροβιτς: Δε θα σου απαντήσω.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Το βρίσκεις τίμιο;

Σόνια Μακάροβιτς: Συνεχίζω να μη σου απαντώ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μπαστακώθηκε στο ξένο σπίτι και νομίζει πως της ανήκουν όλα.

Σόνια Μακάροβιτς: Ο πρίγκιπας Σοκόλσκι την παντρεύτηκε.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ο πρίγκιπας Σοκόλσκι είναι φυτό πάνω από έναν χρόνο.

Σόνια Μακάροβιτς: Πρόσεχε Βερσίλοφ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Να προσέχω;

Σόνια Μακάροβιτς: Παίρνεις θέση.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ναι, υπέρ του δίκαιου.

Σόνια Μακάροβιτς: Πρόσεχε. Μόνο αυτό σου λέω. Πρόσεχε.

Στη σκηνή μπαίνει η Άννα Αντρέγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Πολυαγαπημένοι, λατρευτοί, υπέροχοί μου άνθρωποι. Πόσο πολύ σας αγαπώ και πόσο πολύ σας λατρεύω.

Η Άννα Αντρέγεβνα ξεχύνεται καταπάνω τους προκειμένου να τους υποδεχθεί.

Άννα Αντρέγεβνα: Σόνια Μακάροβιτς, λατρεμένη μου ύπαρξη.

Σόνια Μακάροβιτς: Άννα Αντρέγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Είστε για μένα ο ήλιος που διώχνει τις μαύρες συννεφίες.

Σόνια Μακάροβιτς: Νομίζω υπερβάλλετε καλή μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Κάθε άλλο. Είστε η μητέρα που δεν είχα ποτέ.

Σόνια Μακάροβιτς: Γλυκιά μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Όχι μόνο μητέρα. Και πατέρας τολμώ να πω. *(Απευθυνόμενη στον Βερσίλοφ)* Δε θα μου κακιώσετε Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, έτσι δεν είναι;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Θα άλλαζε κάτι;

Άννα Αντρέγεβνα: Ο γλυκός μου πατερούλης. Πάντα πολύ δίκαιος και πολύ σοφός... (ειρωνική) με τις υποθέσεις των άλλων.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Η κόρη μου συγκαταλέγεται στις υποθέσεις των άλλων;

Άννα Αντρέγεβνα: Πάντα ετοιμόλογος και γρήγορος. Γιατί άραγε δε δείχνει την ίδια συμπόνοια στην κορούλα του;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ποια ίδια συμπόνοια;

Άννα Αντρέγεβνα: Μα καλέ μου πατερούλη, δεν είναι κρίμα η ίδια σου η κόρη να αισθάνεται ριγμένη κι εσύ να μην καταλαβαίνεις τον λόγο;

Σόνια Μακάροβιτς: Μην τον ξεσυνερίζεσαι καλή μου. Αν κάποιες φορές φαίνεται άδικος στην κρίση του, αυτό συμβαίνει από τη μεγάλη του αγάπη.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα πόσο δίκιο έχετε Σόνια Μακάροβιτς. Αυτό ακριβώς είναι το ζήτημα. Η μεγάλη του αγάπη. Απλά όχι για την κόρη του.

Ο Βερσίλοφ κι η Σόνια φαίνεται να αναστατώνονται από τα λόγια της Άννας Αντρέγεβνα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Σε ποια αγάπη αναφέρεσαι Άννα;

Άννα Αντρέγεβνα: Δεν ξέρω πατερούλη. Πώς θα μπορούσα άλλωστε; Αν ήξερα, θα προσπαθούσα να κερδίσω την αγάπη σας πίσω. Ναι, πράγματι. Αυτό θα προσπαθούσα να κάνω με νύχια και με δόντια. Να κερδίσω την αγάπη σας πίσω.

Σόνια Μακάροβιτς: Καλή μου κοπέλα, δεν υπάρχει κανένας λόγος. Εσύ βρίσκεσαι βαθιά μέσα στην καρδιά του πατέρα σου.

Άννα Αντρέγεβνα: Μακάρι να είναι έτσι. Μακάρι να βρίσκομαι εκεί, ακόμη κι αν δεν αισθάνομαι τη ζεστασιά της αγάπης του.

Στη σκηνή μπαίνει η Κατερίνα Νικολάγεβνα, την παρουσία της οποίας αντιλαμβάνεται η Άννα Αντρέγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Αντιθέτως, η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Τι πράγμα;

Άννα Αντρέγεβνα: Μην αρπάζεστε αγαπητέ μου.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Τι πράγμα η Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Άννα Αντρέγεβνα: Έχει κερδίσει το ανεπιτήδευτο ενδιαφέρον σας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Σε ποιες μηχανορραφίες προσπαθείς πάλι να μας μπλέξεις;

Άννα Αντρέγεβνα: Εγώ αγαπητή μου; Εγώ απλώς λέω αυτά που βλέπω.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Και τι ακριβώς βλέπεις Άννα;

Η Σόνια διακόπτει τη συζήτηση.

Σόνια Μακάροβιτς: Αγαπητή μου Άννα, μήπως να πηγαίναμε κάτω να επιβλέψουμε τις προετοιμασίες του τραπέζιού;

Άννα Αντρέγεβνα: Μα τι εξαιρετική ιδέα.

Σόνια Μακάροβιτς: Δεν είναι;

Άννα Αντρέγεβνα: Πράγματι Σόνια Μακάροβιτς. Η πλέον κατάλληλη πρόταση την πιο κατάλληλη στιγμή.

Σόνια Μακάροβιτς: Αριστούργημα

Η Άννα Αντρέγεβνα και η Σόνια Μακάροβιτς κατευθύνονται προς την έξοδο, κοντοστέκονται μπροστά στο κλουβί με τα καναρίνια.

Άννα Αντρέγεβνα: Ξέρετε τι σκληρά καρύδια είναι αυτά αγαπητή μου;

Σόνια Μακάροβιτς: Τι μου λέτε;

Άννα Αντρέγεβνα: Πολύ σκληρά. *(Κοιτώντας την Κατερίνα Νικολάγεβνα)* Πάρα πολύ σκληρά. Εκεί που θα έλεγε κανείς πως είναι χαμένα, εκεί ζωντανεύουν ξανά. Ζουζουνάκια.

Σόνια Μακάροβιτς: Πάμε;

Άννα Αντρέγεβνα: Παρακαλώ. Μετά από σας.

Η Άννα Αντρέγεβνα και η Σόνια Μακάροβιτς αποχωρούν από τη σκηνή. Ο Βερσίλοφ βρίσκεται στη σκηνή μόνος του με την Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δε θα της επιτρέψω να σου μιλάει έτσι.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μη δίνετε σημασία αγαπητέ Βερσίλοφ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Πρέπει να μάθει τρόπους.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τώρα θα μάθει τρόπους; Τώρα που αισθάνεται βασίλισσα;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δεν αντέχω να την ακούω. Όταν σου μιλάει έτσι, μου 'ρχεται να, να, να...

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Θα σας παρακαλέσω αγαπητέ Βερσίλοφ να κρατήσουμε τους τύπους.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: *(έκπληκτος)* Να κρατήσουμε τους τύπους;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μάλιστα, αυτό που ακούσατε.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: *(Αλλάζοντας διάθεση, πλησιάζοντάς την)* Όταν όμως είμαστε οι δυο μας, θα μπορούμε να είμαστε πιο οικείοι;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Όχι, δε θα μπορούμε.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δε σε καταλαβαίνω.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Σας παρακαλώ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Όχι, Κατερίνα Νικολάγεβνα. Δε θα δεχτώ να σου μιλάω λες κι είσαι μακρινή συγγενής από το Βλαδιβοστόκ. Όχι, ύστερα από όσα έχουμε περάσει μαζί.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μαζί; Τις υποσχέσεις; Τις μεγαλοστομίες; Τ' ανεκπλήρωτα όνειρα; Αυτά εννοείτε «μαζί» αγαπητέ Βερσίλοφ;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Εννοώ τα συναισθήματά μου.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(απαξιωτικά)* Τα συναισθήματά σας... Μα επιτέλους Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, αφήστε για λίγο στην άκρη τα συναισθήματά σας και δείξτε λίγο ενδιαφέρον για τα συναισθήματα των άλλων.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Των άλλων;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Μάλιστα. Φέρ' ειπείν του γιου σας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Είναι ο μόνος λόγος που καθυστερώ τη διάλυση της φιλίας μου με τη μητέρα του Σόνια.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Για να μην τον δυσαρεστήσετε;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Για να του δώσω ένα επαρκές χρονικό διάστημα μέχρι να σταθεί στα πόδια του.

Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Και πόσο πιστεύετε ότι θα διαρκέσει αυτό το διάστημα;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δε θα καθυστερήσει.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ίσως να είναι ήδη πολύ αργά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Όχι, βέβαια. Μην ανησυχείς αγάπη μου. Θα γίνουν όλα όπως τα έχουμε συνεννοηθεί.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ωρες – ώρες αγαπητέ Βερσίλοφ, πιστεύω πως ακούτε μόνο τον εαυτό σας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Τον εαυτό μου;

Χτυπάει ξανά το κουδούνι της εξώπορτας. Στη σκηνή εμφανίζεται η Άννα Αντρέγεβνα και κατευθύνεται βιαστική προς την εξώπορτα.

Άννα Αντρέγεβνα: Πάντως το κουδούνι της εξώπορτας σίγουρα δεν το ακούει.

Συνεχίστε, συνεχίστε. Να μη σας διακόπτω, αλλά να υποδεχθούμε και τους καλεσμένους μας. *(Απευθυνόμενη σε έναν υπηρέτη, ο οποίος δεν εμφανίζεται στη σκηνή)* Σεργκέι, άνοιξες τη θύρα; Υποδέχτηκες τους αγαπημένους μου φίλους;

Η Άννα Αντρέγεβνα βγαίνει από τη σκηνή κατευθυνόμενη προς την εξώπορτα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δεν μπορείς να το λες αυτό. Σε ακούω πάντα με προσοχή.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Δεν το νομίζω αγαπητέ Βερσίλοφ. Δεν το νομίζω.

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα φεύγει από τη σκηνή και την ακολουθεί από πίσω ο Βερσίλοφ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Κατερίνα Νικολάγεβνα. Μισό λεπτό. Μισό λεπτό Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Στη σκηνή μπαίνει η Άννα Αντρέγεβνα ακολουθούμενη από τον Λαμπέρτ και την Αλφονσίν ντε Βερνταίν. Το ζευγάρι κοιτάζει έκπληκτο τον χώρο υποδοχής και η Άννα Αντρέγεβνα τους κοιτάζει διερευνητικά.

Άννα Αντρέγεβνα: *(αμήχανα)* Ναι...

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι...

Άννα Αντρέγεβνα: Ωραία...

Λαμπέρτ: Ωραία...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ωραία...

Άννα Αντρέγεβνα: Τι καλά...

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ωραία...

Άννα Αντρέγεβνα: Μπράβο. Υπάρχει εξέλιξη...

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εξέλιξη;

Άννα Αντρέγεβνα: Όχι ε; Πολύ το φοβόμουν.

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ωραία.

Άννα Αντρέγεβνα: Τι θέλετε;

Λαμπέρτ: Να εμείς...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, εμείς...

Άννα Αντρέγεβνα: Ναι;

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι...

Άννα Αντρέγεβνα: Προς Θεού. Όχι τα ίδια. Είπαμε να κάνουμε βήματα
μπροστά.

Λαμπέρτ: Ναι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι...

Άννα Αντρέγεβνα: Κοιτάξτε. Θέλετε να ζητήσω από την κουζίνα να σας βάλουν
λίγο φαγητό να πάρετε μαζί σας;

Λαμπέρτ: Τι φαγητό;

Άννα Αντρέγεβνα: Λαχανόσουπα;

Λαμπέρτ: Λαχανόσουπα; Μπλιαχ.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ποιος τρώει αυτή την αηδία;

Άννα Αντρέγεβνα: Θέλετε να σας δώσουν λίγο ζεστό ψωμί;

Λαμπέρτ: Μάλιστα. Αυτό ναι. Λίγο ζεστό ψωμί. Φυσικά. Ποιος λέει όχι σε λίγο ζεστό ψωμί.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Συγνώμη μανδάμ. Παρερμηνεύσατε.

Άννα Αντρέγεβνα: Παρερμηνευσα;

Λαμπέρτ: Ε ναι, μάλιστα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Φυσικά.

Άννα Αντρέγεβνα: Ναι, αλλά δε με βοηθάτε να καταλάβω.

Λαμπέρτ: Ναι, κι αυτό.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, βέβαια. Είναι κι αυτό.

Άννα Αντρέγεβνα: Οπότε;

Λαμπέρτ: Οπότε;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Οπότε;

Άννα Αντρέγεβνα: *(Τσιρίζοντας, εκτός εαυτού)* Η θα μου πείτε τι θέλετε ή θα σας σπάσω τα τύμπανα από τις φωνές μου.

Λαμπέρτ: *(πανικόβλητοι)* Αμέσως

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αμέσως

Λαμπέρτ: Τώρα

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Τώρα, τώρα, τώρα

Η Άννα Αντρέγεβνα ετοιμάζεται να τσιρίξει.

Λαμπέρτ: Όχι, όχι, όχι

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν υπάρχει λόγος.

Λαμπέρτ: Αμέσως. *(Απευθυνόμενος στην Αλφονσίν)* Ξεκίνα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εγώ;

Λαμπέρτ: Εμ ποιος άλλος;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ξεκίνα εσύ.

Λαμπέρτ: Και γιατί να ξεκινήσω εγώ;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμ ποιος άλλος;

Η Άννα Αντρέγεβνα βρίσκεται εκτός εαυτού.

Άννα Αντρέγεβνα: *(Τσιρίζοντας, εκτός εαυτού)* Τι θέλετε; Πείτε μου τι θέλετε;
Τώρα. Τώρα. Αυτή τη στιγμή.

Λαμπέρτ: Αμέσως

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, ναι, αμέσως.

Άννα Αντρέγεβνα: *(μουγκρίζοντας)* Ακούω.

Λαμπέρτ: Εμείς κυρία Νικολό... Κυρία Νικολά...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Νικολάγεβνα. Είναι η κυρία Κατερίνα Νικολάγεβνα
Λαμπερτάκο μου.

Άννα Αντρέγεβνα: *(με απαξίωση)* Τι ακριβώς θέλετε την Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Λαμπέρτ: Τι δεν είστε εσείς η κυρία Νικολάγεβνα;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αυτή είναι Λαμπερτάκο μου. Πώς προσβάλεις έτσι μια
κυρία αυτού του επιπέδου;

Λαμπέρτ: Μισό λεπτάκι Αλφονσίν. Πρέπει να σιγουρευτούμε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μα είναι φως φανάρι. Το βλέπω εγώ στο τούτο της
παιδάκι μου. Δες, δες, δες.

Λαμπέρτ: Λες;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Παιδί μου ναι. Φως φανάρι.

Άννα Αντρέγεβνα: *(με απαξίωση)* Εντάξει; Πειστήκατε πως είμαι η Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Λαμπέρτ: Δεν είστε;

Άννα Αντρέγεβνα: *(προσπαθώντας να τους ξεφορτωθεί)* Ναι, είμαι. Εγώ είμαι η Κατερίνα Νικολάγεβνα. Πιο Κατερίνα Νικολάγεβνα από εμένα δε θα βρείτε σε ολόκληρη την Πετρούπολη.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Είδες που στο 'πα; Να μάθεις να μην προσβάλεις.

Λαμπέρτ: Εμείς κυρία Νικολάγεβνα δεν είχαμε στις φιλοδοξίες μας να σας προσβάλουμε.

Άννα Αντρέγεβνα: Α μάλιστα. Δεν τις είχατε. Και πολύ καλά κάνατε. Μπορούμε όμως σας παρακαλώ να μου πείτε τι ακριβώς θέλετε, επειδή έχω να προετοιμάσω ένα τραπέζι;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πάλι λαχανόσουπα;

Άννα Αντρέγεβνα: Σας παρακαλώ.

Λαμπέρτ: Εμείς κυρία Νικολάγεβνα έχουμε εδώ κάποια έγγραφα, τα οποία νομίζουμε πως ει παραδρομής βρέθηκαν στα χέρια του κοινού μας φίλου, του Αρκάντι Ντολγκορούκι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πολύ καλός μας φίλος. Τον αγαπάμε και μας αγαπάει πολύ.

Άννα Αντρέγεβνα: Δεν καταλαβαίνω.

Λαμπέρτ: Λέμε ότι αυτά είναι έγγραφα, τα οποία κατά λάθος έχει ο Αρκάντι Ντολγκορούκι, ενώ θα έπρεπε να έχετε εσείς.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Κατά λάθος βέβαια. Τον αγαπάμε και μας αγαπάει πολύ.

Άννα Αντρέγεβνα: Και γιατί δε μου τα δίνει ο ίδιος;

Λαμπέρτ: Εμ δε θέλει.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δε θέλει. Τον αγαπάμε πολύ όμως.

Άννα Αντρέγεβνα: Κι έστειλε εσάς να μου τα δώσετε;

Λαμπέρτ: Όχι, ακριβώς.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Είναι πιο πολύπλοκο το ζήτημα.

Άννα Αντρέγεβνα: Λοιπόν. Τέλος χρόνου. Λυπάμαι. Δεν μπορώ να ασχολούμαι άλλο με κάτι που δεν καταλαβαίνω. Σε λίγο άλλωστε θα έρθει ο Αρκάντι από εδώ, οπότε μπορείτε να μιλήσετε μαζί του.

Λαμπέρτ: *(πανικόβλητος)* Ο Αρκάντι;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Από δω; Τώρα, τώρα, τώρα;

Άννα Αντρέγεβνα: Ε ναι, σε λιγάκι. Τι πάθατε πάλι;

Λαμπέρτ: Τι θα κάνουμε τώρα Αλφονσίν μου; Έχουμε και την κυρία Νικολάγεβνα, μέχρι να καταλάβει τι της λέμε... ούτε στη δεύτερα παρουσία.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Φερ' τα δω, να συνεννοηθώ εγώ.

Η Αλφονσίν αρπάζει τα έγγραφα από τα χέρια του Λαμπέρτ και κατευθύνεται προς την Άννα Αντρέγεβνα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Είστε η Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Άννα Αντρέγεβνα: Άντε πάλι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Είναι να κληρονομήσετε την περιουσία Σοκόλσκι;

Άννα Αντρέγεβνα: Παρντόν;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Σας λείπουν κάποια χαρτιά για να σιγουρέψετε την
περιουσία Σοκόλτσι;

Άννα Αντρέγεβνα: Μου λείπουν;

Λαμπέρτ: Εμ βέβαια. Αφού είναι αυτά που κρατάει η Αλφονσίν μου.

*Η Άννα Αντρέγεβνα φαίνεται να αντιλαμβάνεται περί τίνος ακριβώς πρόκειται και
κατευθύνεται προς την Αλφονσίν, αρπάζοντας από τα χέρια της τα έγγραφα, τα οποία
κοιτάζει διερευνητικά.*

Άννα Αντρέγεβνα: Δηλαδή;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, μάλιστα.

Άννα Αντρέγεβνα: Είναι η διαθήκη.

Λαμπέρτ: Μωρέ τελικά είναι σπύρτο η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: *(Μιλώντας στον εαυτό της)* Θα πρέπει να του τα έδωσε όταν
έκανε τον γραμματέα του. *(Απευθυνόμενη στους άλλους δυο)* Κι εσείς τι
ακριβώς κάνετε εδώ;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς, ήρθαμε να σας βοηθήσουμε.

Η Αλφονσίν παίρνει ξανά από τα χέρια της Άννας τα έγγραφα.

Λαμπέρτ: Ναι, αυτό. Προς υπεράσπισή σας.

Άννα Αντρέγεβνα: Εγώ πάλι καταλαβαίνω πως ήρθατε να ξεπουλήσετε τον
αγαπημένο σας φίλο.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ποτέ.

Λαμπέρτ: Εμείς τον αγαπάμε πολύ.

Άννα Αντρέγεβνα: Πόσα;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εκατό χιλιάδες ρούβλια.

Άννα Αντρέγεβνα: Δέκα.

Λαμπέρτ: Μα αυτό είναι ληστεία.

Άννα Αντρέγεβνα: Απάτη λέγεται, αλλά ας μην το κάνουμε θέμα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ογδόντα χιλιάδες ρούβλια.

Άννα Αντρέγεβνα: Ωραία, ας καθίσουμε τότε όλοι μαζί να περιμένουμε τον Αρκάντι.

Λαμπέρτ: Μα αυτό είναι εκβιασμός.

Άννα Αντρέγεβνα: Ναι, αυτό είναι εκβιασμός. Πάω μέσα να σας φέρω μια επιταγή των είκοσι χιλιάδων. Δέκα έκαστος. Να μη φαγωθείτε μεταξύ σας. Σύμφωνοι;

Λαμπέρτ: Μα τα έγγραφα αξίζουν μια περιουσία.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Σύμφωνοι, κι αν μπορείτε λίγο βιαστικά.

Άννα Αντρέγεβνα: Σωστά, τώρα βιάζεστε. Μη συναντήσετε και τον Αρκάντι.

Η Άννα Αντρέγεβνα βγαίνει από τη σκηνή.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι, φυσικά, δεν είναι αυτό. Τον αγαπάμε και μας αγαπάει κι αυτός πολύ.

Λαμπέρτ: *(συνωμοτικά)* Τι κάνεις παιδάκι μου; Γιατί τα σκοτώνεις;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πάρε τώρα ό,τι προλαβαίνουμε και καπνός. Αν μας δει ο Αρκάντι εδώ, τι θα πούμε; Ήρθαμε για λαχανόσουπα;

Λαμπέρτ: Μπλιαχ, όχι, ποτέ.

Η Άννα Αντρέγεβνα μπαίνει στη σκηνή με μια επιταγή.

Άννα Αντρέγεβνα: Έτοιμοι. Σημειώστε το όνομα αυτού που θα κάνει την ανάληψη. Αν χρειαστεί κάτι η τράπεζα, ας επικοινωνήσουν μαζί μου.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(Κοιτώντας με θαυμασμό την επιταγή)* Ναι, φυσικά. Μπάνια Νόβα.

Λαμπέρτ: Μπάνια Νόβα.

Άννα Αντρέγεβνα: *(Αρπάζοντας τα έγγραφα)* Αυτά νομίζω είναι δικά μου.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μπορούμε και τώρα να τα πάρουμε;

Άννα Αντρέγεβνα: *(Αδιαφορώντας, εξετάζοντας τα έγγραφα)* Φυσικά, φυσικά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ε τότε να μη σας καθυστερούμε άλλο.

Λαμπέρτ: Χαρήκαμε πολύ για τη συνεργασία.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πάντα να βρισκόμαστε σε χαρές.

Λαμπέρτ: Ότι επιθυμείτε εσείς κι η οικογένειά σας.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Γεια σας.

Λαμπέρτ: Γεια σας.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αντίο

Λαμπέρτ: Αντίο

Οι δυο τους φεύγουν τρέχοντας σχεδόν από τη σκηνή. Η Άννα Αντρέγεβνα μένει μόνη της να διαβάζει τα έγγραφα.

Άννα Αντρέγεβνα: *(Διαβάζοντας έκπληκτη)* «Με το παρόν αφήνω το σύνολο της περιουσίας μου στη μοναδική εν ζωή βιολογική μου κόρη Κατερίνα Νικολάγεβνα...» Αχάριστο χούφταλο, αυτό ήταν το ευχαριστώ σου; «Εις δε τη νόμιμη γυναίκα μου Άννα Αντρέγεβνα, αφήνω τα πέντε καναρίνια μας, τα οποία τόσο ηγάπα, να τη συντροφεύουν τις δύσκολες μοναχικές στιγμές μέχρι να ξαναφτιάξει τη ζωή της». Τα βρωμόπουλα; Μου αφήνει τα βρωμόπουλα; Τα οποία τόσο ηγάπα;

Χτυπάει το κουδούνι.

Άννα Αντρέγεβνα: *(Απευθυνόμενη στον Θεό)* Γι' αυτό υπάρχουν Εσύ εκεί ψηλά, να προστατεύεις εμάς τους αδικημένους. Να εμφανίζεις την Άννα

Αντρέγεβνα στη θέση της Κατερίνας Νικολάγεβνα. Να φέρνεις τάξη στη ζωή και αταξία στα βδελυρά σχέδια του Εξαποδώ. Μόνο εσύ υπάρχουν, κι ο Λόγος σου είναι τιμωρία στους παράνομους κυνηγούς μου.

Το κουδούνι χτυπάει ξανά. Στη σκηνή εμφανίζεται ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μπορεί να μην τα βρίσκεις με τους ανθρώπους, αλλά απ' ό,τι βλέπω, με τους ουρανούς καλά τα πας.

Άννα Αντρέγεβνα: Είναι η προστασία μου.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Θα σου ετοιμάσει και το τραπέζι;

Άννα Αντρέγεβνα: Αγαπητέ μου πατέρα, επειδή έχω να ετοιμάσω ένα τραπέζι, μπορείς σε παρακαλώ να υποδεχτείς τους καλεσμένους;

Ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, χωρίς να απαντήσει, κατευθύνεται προς την εξώπορτα.

Άννα Αντρέγεβνα: (Μιλώντας στον εαυτό της) Ανίδεε. Και μόνο να 'ξερες. Σας το φυλάω για έκπληξη. Σε σένα και την αδυναμία σου. Την Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Η Άννα Αντρέγεβνα φεύγει από τη σκηνή.

4.

Στη σκηνή μπαίνει ο Αρκάντι Ντολγκορούκι κι ακολουθεί διστακτικά ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ. Υπάρχει έντονη αμηχανία μεταξύ των δύο αντρών.

Αρκάντι: Η μητέρα;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Βοηθά στις προετοιμασίες.

Αρκάντι: Η Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Για ρεσεψιονίστ με πέρασες;

Αρκάντι: Πολύ δύσκολα, αγαπητέ Βερσίλοφ, θα σας περνούσε κάποιος για υπάλληλο υποδοχής. Εσείς με την υποδοχή δεν έχετε την παραμικρή σχέση.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Κι εσύ με την ευγνωμοσύνη.

Αρκάντι: Ε φυσικά, γιατί να μην ευγνωμονώ την αιτία που με αποκαλούν μπάσταρδο μια ζωή;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Γίνε επιτέλους άντρας Αρκάντι. Ως τότε θα συνεχίσεις να κλαψουρίζεις για την άδικη ζωή και την καταραμένη τύχη;

Αρκάντι: Ας ανοίξω λοιπόν την αγκαλιά μου κι ας διαγράψω μια ζωή αδιαφορίας μονοκοντυλιά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δε σε εγκατέλειψα ποτέ. Πλήρωσα για την ανατροφή σου με το παραπάνω.

Αρκάντι: Σε ένα οικοτροφείο που με βασάνιζαν νυχθημερόν.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ας το έλεγες. Η μητέρα σου σε επισκεπτόταν.

Αρκάντι: Μια φορά κάθε τρία χρόνια.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Προς τι όλο αυτό Αρκάντι; Ποιος είναι ο λόγος της ξαφνικής σου επίθεσης; Μπορείς να μου πεις;

Αρκάντι: Ο λόγος; Να ήταν μόνο ένας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ένας είναι ο λόγος. Φαντάζομαι δε χρειάζεται να στον επισημάνω;

Αρκάντι: Παρακαλώ

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μου επιτίθεσαι διότι έχω μάθει τα κατορθώματά σου στη ρουλέτα.

Αρκάντι: Ναι, πήγε πολύ καλά χθες το βράδυ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ναι, σίγουρα ήταν πολύ καλά που σε πέταξαν έξω πριν αυξήσεις κι άλλο το βουνό τα χρέη που μαζεύεις.

Αρκάντι: Βουνό; Υπερβολές.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Θέλω να σταματήσεις να χρησιμοποιείς το όνομά μου.

Αρκάντι: Αυτό δεν είναι δα κάτι καινούργιο. Μια ζωή αυτό κάνω. Δε χρησιμοποιώ το όνομά σας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Έτσι θα πετύχεις τη φοβερή σου *ιδέα*; Νομίζεις ότι θα γίνεις ζάμπλουτος με το να σε πετάνε με τις κλοτσιές έξω από όλα τα κέντρα χαρτοπαιξίας της Πετρούπολης;

Αρκάντι: Αυτό πρόκειται πολύ σύντομα ν' αλλάξει.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Υποσχέσεις. Τις έχω ακούσει ξανά.

Αρκάντι: Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Παρακαλώ. Διαφώτισέ με.

Αρκάντι: Υπάρχει μια κυρία, η οποία με ενδιαφέρει πραγματικά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ελπίζω όχι κάποια που γνώρισες όταν στοιχημάτισες όλα σου τα κέρδη τρεις φορές στο ζερό.

Αρκάντι: Βλέπω τα μαθαίνετε όλα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Αφού μ' ενημέρωσαν για τον ανεύθυνο τρόπο που παίζεις.

Αρκάντι: Πολύ φιλεύσπλαχνο εκ μέρους τους.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Καθόλου. Μαζί με την ειδοποίηση μου ζήτησαν να καλύψω και το άνοιγμα που άφησες. Φυσικά αρνήθηκα.

Αρκάντι: Λίγη σημασία έχουν πλέον όλα αυτά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Η μυστηριώδης κυρία;

Αρκάντι: Κυρίως αυτό που θα της προσφέρω εγώ, και τ' αμέτρητα που θα μου προσφέρει σ' αντάλλαγμα εκείνη.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Κατάλαβα. Μήπως αυτήν τη μυστηριώδη κυρία τη λένε μαντάμ Καζινό;

Αρκάντι: Δεν μπορώ ν' αποκαλύψω τ' όνομά της. Άλλωστε θα το μάθετε σύντομα. Το σημαντικό όμως είναι, πως έχω στην κατοχή μου ένα έγγραφο, το οποίο της παραχωρεί μια αμύθητη περιουσία.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Και το γνωρίζει αυτό η ανώνυμη κυρία;

Αρκάντι: Θα είναι το δώρο μου προς αυτήν στους αρραβώνες μας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Εύχομαι λοιπόν να τη γνωρίσουμε σύντομα και να πραγματοποιηθούν όλα σου τα όνειρα. Απλά, θα μου επιτρέψεις να κρατήσω ορισμένες επιφυλάξεις.

Χτυπάει το κουδούνι.

Αρκάντι: Δε θα 'ναι η πρώτη φορά.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Όχι, δυστυχώς. Δε θα είναι.

Αρκάντι: Θα είναι όμως η τελευταία.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Γιατί αυτό;

Αρκάντι: Διότι μετά από αυτό αγαπητέ Βερσίλοφ, θα είμαι εγώ αυτός που θα σας απαρνηθεί. Θα είμαι εγώ αυτός που θα πάψει να σας αναγνωρίζει ως πατέρα.

Στη σκηνή εμφανίζεται ο πατριός του Αρκάντι, Μακάρ Ντολγκορούκι, ντυμένος φτωχικά και φορώντας έναν μεγάλο σταυρό στο λαιμό.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Εμένα Αρκάντι; Εμένα, θα συνεχίσεις να με αναγνωρίζεις ως πατέρα;

Ο Αρκάντι κοντοστέκεται αρχικά και στη συνέχεια ξεχνάται στην αγκαλιά του Μακάρ Ντολγκορούκι.

Αρκάντι: Πατέρα. Πατέρα μου καλέ. Εσένα δε θα σε απαρνηθώ ποτέ. Εσύ για μένα είσαι το φως μου. Εσύ για μένα είσαι τα πάντα.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Για μου, μεγάλωσες κι έγινες άντρας σωστός. Και σαν άντρας πρέπει να αναγνωρίζεις κι αυτούς που σε μεγάλωσαν, κι αυτούς που σ' έφεραν στον κόσμο. Γιατί οι πρώτοι χωρίς τους δεύτερους δεν υπάρχουν, κι οι δεύτεροι χωρίς τους πρώτους δεν μπορούν.

Αρκάντι: Πατέρας μου είσαι συ και κανένας άλλος.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Πατέρας σου ειν' αυτός που 'ριξε τον σπόρο του κι άνθισες. Πατέρας σου ειν' κι αυτός που σου 'δωσε τα πρώτα χάρδια, σε κράτησε στα πρώτα βήματα και σκούπισε τα πρώτα δάκρυα.

Αρκάντι: Πατέρας μου είσαι συ και κανένας άλλος.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Πατέρας σου ειν' αυτός που υπάρχει μέσα σου, στο αίμα, την ανάσα και το βλέμμα σου. Πατέρας σου ειν' κι αυτός που φίλησε τα πρώτα τραύματα, δίδαξε τα πρώτα λόγια, παραστάθηκε στα πρώτα χτυποκάρδια σου.

Αρχάντι: Πατέρα, είσαι πάντα δίκαιος μ' όλους. Αλλά δεν αξίζουν όλοι τη δικαιοσύνη μας.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Αν αρνηθείς την αγάπη στον βιολογικό σου πατέρα, πως μπορείς να περιμένεις την αγάπη από έναν ξένο άνθρωπο;

Αρχάντι: Πατέρα, συμβούλευσέ με συ τι να κάνω.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ τον αναγνωρίζεις ως υιό σου, να μπορεί να φέρει τ' όνομά σου και να χαίρει όλων των πλεονεκτημάτων που χαίρει ένας γιος απ' τον νόμιμο πατέρα του;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ναι, ως προς αυτό αγαπητέ Μακάρ θα ήθελα...

Μακάρ Ντολγκορούκι: *(Αγριεμένα, διακόπτοντάς τον)* Τον αναγνωρίζεις;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ναι, ναι, ναι. Το έχω κάνει καιρό τώρα.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Ωραία.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Απλά να πεις στον γιο μας, να κόψει τον τζόγο, να συνεφέρει το κεφάλι του και να δει τι θα κάνει με τη ζωή του. Γιατί με το να κατηγορεί εμένα, δε θα κερδίσει τίποτα.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Τι έχεις να πεις γι' αυτά Αρχάντι;

Αρχάντι: Έχω να πω, ότι τα σημερινά μου νέα θα σας καταπλήξουν.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Ευχάριστα ελπίζω.

Αρχάντι: Ευχάριστα; Θαυμάσια. Υπέροχα. Μοναδικά.

Στη σκηνή μπαίνει η Άννα Αντρέγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Σουρπριζ *(γαλλικά surprise)* Αρχάντι! Δεν είναι φανταστική η έκπληξη που σου είχα υποσχεθεί; Να έχεις απόψε παρόντες και τους δυο πατεράδες σου; Βιολογικό και πατριό; Α, θα σας μαλώσω αγαπητέ μου Μακάρ Ντολγκορούκι. Δε σας ειδοποίησα να μπειτε κρυφά από την είσοδο του υπηρετικού προσωπικού;

Μακάρ Ντολγκορούκι: Καλή μου Άννα. Όλα είναι μια χαρά. Στον δρόμο του Θεού και της αγάπης.

Άννα Αντρέγεβνα: Τι όμορφα! Τι λέτε λοιπόν να πάρουμε κι εμείς τον δρόμο για την τραπεζαρία. Το δείπνο είναι έτοιμο. Να δείτε και την αγαπημένη σας Σόνια Μακάροβιτς.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Η αγαπημένη μου Σόνια. Η μόνη γυναίκα που γνώρισα, πριν αφιερωθώ στον Λόγο του Θεού.

Άννα Αντρέγεβνα: Πάμε το λοιπόν. Θα έχετε τόσα να πείτε.

Η Άννα Αντρέγεβνα και ο Μακάρ Ντολγκορούκι βγαίνουν από τη σκηνή.

Άννα Αντρέγεβνα: (Φωνάζοντας εκτός σκηνής) Πατέρα. Αδελφούλη. Ελάτε κι εσείς. Μην καθυστερείτε. Θα σερβίρουμε αμέσως.

Αρκάντι: Ερχόμαστε Άννα. Είμαστε ακριβώς από πίσω σας.

Ο Αρκάντι πλησιάζει τον Βερσίλοφ και τον κρατάει από το μπράτσο.

Αρκάντι: Ούτε για μια στιγμή, μη θεωρήσετε ότι σας έχω συγχωρήσει.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ευτυχώς, διότι ούτε γω σκοπεύω να σ' αφήσω να χρησιμοποιείς τ' όνομά μου.

Αρκάντι: Τέλεια. Τι λέτε πατέρα; Πάμε στην τραπεζαρία.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Φυσικά, γιε μου, ας δειπνήσουμε.

Βγαίνουν από τη σκηνή.

5.

Η Αλφονσίν και ο Λαμπέρτ επιστρέφουν στο σπίτι του Αρκάντι και του Κραφτ, και μπαίνουν στη σκηνή τραγουδώντας και χορεύοντας. Είναι και οι δύο πολύ χαρούμενοι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (ρυθμικά) Θα σου λέω τραγούδια και..

Λαμπέρτ: (ρυθμικά) Θα χορεύω μαζί σου και...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε λέω ομορφιά μου και...

Λαμπέρτ: Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε φυλάω στο στόμα και...

Λαμπέρτ: Θα χορεύω μαζί σου και...

Η Αλφονσίν φαίνεται να ενοχλείται από την απάντηση του Λαμπέρτ, οπότε επαναλαμβάνει τον στίχο της.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε φυλάω στο στόμα και...

Λαμπέρτ: Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και...

Η Αλφονσίν σταματάει απότομα τον χορό.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Σοβαρά τώρα;

Λαμπέρτ: Τι; Όχι; (συνεχίζει χορεύοντας) Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και... Θα χορεύω μαζί σου και...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (εκνευρισμένη) Εγώ θα σε φυλάω στο στόμα κι εσύ θες μόνο να χορεύεις μαζί μου;

Λαμπέρτ: Όχι;

Η Αλφονσίν πλησιάζει τον Λαμπέρτ και τον χαϊδεύει στο πρόσωπο.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αχ Λαμπερτάκο μου... Γιατί να είσαι τόσο... τόσο...

Λαμπέρτ: Όμορφος...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, όμορφος... Από το στόμα μου το πήρες.

Λαμπέρτ: Αγαπούλα μου. Πόσο ερωτευμένη είσαι μαζί μου;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(ειρωνικά)* Ναι, πόσο...

Λαμπέρτ: *(αυτάρεσκα)* Όμως ο πανέμορφος αντρούλης σου, δε σου χαρίζει μόνο την ευτυχία να τον χαζεύεις.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(ειρωνικά)* Ότι χαζεύεις κι άλλο, αυτό είναι σίγουρο.

Λαμπέρτ: Σου έφερε κι ένα σιασμό λεφτά στο τραπέζι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(ειρωνικά)* Ποιος έκανε λέει, τι;

Λαμπέρτ: Πολλά λεφτά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Α, πολλά λεφτά ε;

Λαμπέρτ: Πάρα πολλά.

Στην άκρη της σκηνής εμφανίζεται ο Κραφτ, ο οποίος ακούει τη συζήτησή τους. Παρακολουθεί με προσοχή και δείχνει να απογοητεύεται από τις αποκαλύψεις.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ε ναι Λαμπερτάκο μου. Εσύ τα σκέφτηκες όλα. Ποιος άλλος;

Λαμπέρτ: Εμ πως. Εγώ. Φυσικά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ε ναι, εσύ πήρες τα έγγραφα μέσα από το παλτό του Αρκάντι, εσύ σκέφτηκες να πάμε στη πριγκίπισσα να την εκβιάσουμε, κι εσύ τελικά δέχτηκες τη μειωμένη προσφορά για να μην μας κάνει τσακωτούς ο Αρκάντι.

Λαμπέρτ: *(διστακτικά)* Εμ πως. Εγώ. Φυσικά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εσύ μωρό μου. Εσύ. Ποιος άλλος;

Η Αλφονσίν πλησιάζει τον Λαμπέρτ και τον αγκαλιάζει. Βγάζει από τις τσέπες του και τις δικές της πολλά χαρτονομίσματα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν / Λαμπέρτ: *(τσιρίζουν από χαρά)* Ααα...

Ξεκινούν πάλι τον χορό που έκαναν στην έναρξη της σκηνης.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(ρυθμικά)* Θα σου λέω τραγούδια και..

Λαμπέρτ: *(ρυθμικά)* Θα χορεύω μαζί σου και...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε λέω ομορφιά μου και...

Λαμπέρτ: Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε φυλάω στο στόμα και...

Λαμπέρτ: Θα χορεύω μαζί σου και...

Η Αλφονσίν πάλι ενοχλείται από την απάντηση του Λαμπέρτ, οπότε επαναλαμβάνει τον στίχο της.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Θα σε φυλάω στο στόμα και...

Λαμπέρτ: Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και...

Η Αλφονσίν δείχνει πως εγκαταλείπει την προσπάθεια να εξηγήσει ξανά στον Λαμπέρτ και η προσοχή της στρέφεται στα λεφτά. Ο Λαμπέρτ συνεχίζει να τραγουδάει μόνος του.

Λαμπέρτ: Θα σου λέω τραγούδια και.. Θα χορεύω μαζί σου και... Θα σε λέω ομορφιά μου και... Θα σε παίρνω αγκαλιά μου και... Θα σε φυλάω στο στόμα και... Θα χορεύω μαζί σου και...

Ο Κραφτ κάνει αισθητή την παρουσία του. Είναι πολύ απογοητευμένος. Η Αλφονσίν και ο Λαμπέρτ προσπαθούν κακήν κακώς να κρύψουν τα λεφτά.

Λαμπέρτ: Κραφτ, παλιόφιλε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(μουρμουρίζοντας)* Ναι, Κραφτ, παλιόφιλε.

Λαμπέρτ: Να εδώ εμείς... Εμείς... Εμείς...

Δεν ξέρει τι να πει και κάνει νόημα στην Αλφονσίν να τον βοηθήσει.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς...

Λαμπέρτ: Εμείς...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (αποφασιστικά) Διαθήκη

Λαμπέρτ: Διαθήκη;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι. Άνοιξε η διαθήκη της Τατιάνας Πάβλοβνα.

Λαμπέρτ: Πέθανε η Τατιάνα Πάβλοβνα;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (μουρμουρίζοντας προς τον Λαμπέρτ) Ξέρεις εσύ την Τατιάνα Πάβλοβνα.

Λαμπέρτ: Όχι. Ποια είναι αυτή.

Η Αλφονσίν κάνει νόημα στον Λαμπέρτ να σταματήσει.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μ' αγαπούσε σαν να ήμουν δικό της παιδί.

Λαμπέρτ: Σαν μάνα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο καλός Θεός, δεν της έδωσε δικά της.

Λαμπέρτ: Άδικος

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αλλά της έδωσε εμένα, για να την αγαπάω και να την προσέχω.

Λαμπέρτ: Για όλους έχει. Για όλους. (πραγματικά συγκινημένος) Αναπαύσου εν ειρήνη Τατιάνα Πάβλοβνα. Αναπαύσου εν ειρήνη.

Κραφτ: (Χαμένος στον εαυτό του) Είσαι όμως πραγματικά ελεύθερος αγαπητέ φίλε;

Λαμπέρτ: Έλα ντε. Ποιος ξέρει;

Κραφτ: Δε νομίζω. Η ελευθερία της ανθρώπινης φύσης είναι ότι μπορεί να αποδεσμευτεί από τις ανάγκες της, να τις υπερβεί και να ορίσει τη δική της ιδέα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αχ, δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Λαμπέρτ: Πάψε αγαπούλα. Άκου τον φιλόσοφο!

Κραφτ: Και σε πείσμα των δικών μου απαιτήσεων, των δικών σας φιλοδοξιών και της διαθήκης της (ειρωνικά) Τατιάνας Πάβλοβνα ή της Κατερίνας Νικολάγεβνα, να πιστέψει στην αθανασία της. Να πιστέψει σε μια ιδέα που της δίνει φως κι ελπίδα. Κι όχι σε μια ιδέα που τη σέρνουν η κοιλιά, ο φθόνος κι η ζήλεια. Αυτό αγαπητέ μου φίλε είναι η αθάνατη ρωσική ψυχή. Ελεύθερη κι αχαλίνωτη.

Λαμπέρτ: (με θαυμασμό) Τι λέει ο ποιητής!

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι, αλλά να ξεκαθαρίσουμε κάτι.

Λαμπέρτ: Σοβαρά τώρα; Εσύ θα τα ξεκαθαρίσεις αυτά;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ωχού, πάψε. (Προς τον Κραφτ) Η διαθήκη ήταν της Τατιάνας Πάβλοβνα. Εμείς δεν ξέρουμε καμία Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Λαμπέρτ: Α ναι, σωστά. Σωστά. Καμία.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Καμία.

Λαμπέρτ: Σωστά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Σωστά.

Κραφτ: Την ημέρα που έχασα τον πατέρα μου, είδα το πιο περίεργο όνειρο. Ήταν αυτό το γκριζο σκοτάδι των ονείρων. Κάτι σαν τις λευκές νύχτες. Βρισκόμασταν λέει σε μια Πετρούπολη, που δεν ήταν η Πετρούπολη, είχε όμως το ύψος και το βάρος της πόλης. Ο πατέρας μου είχε ένα γραφείο, ήταν νομίζω μηχανικός. Έπρεπε να περάσω βιαστικά από το γραφείο του, για να προλάβω να πάω στο σχολείο. Μπροστά του υπήρχε ένας σάκος με παντζάρια.

Λαμπέρτ: Παντζάρια;

Κραφτ: Έπρεπε να πάρω τον σάκιο μαζί μου. Τα παντζάρια είχαν ξεχειλίσει και δεν έμπαιναν μέσα στον σάκιο. Τα φύλλα τους δεν πατιούνταν. Πετάγονταν λες κι ήταν ζωντανά. Και μετά η τσάντα άρχισε να βάφει κόκκινο και δεν έφευγε.

Λαμπέρτ: Και μετά;

Κραφτ: Και μετά μάλλον ξύπνησα για να ζήσω ακόμη μια μέρα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Το λες σαν να μην ήθελες.

Λαμπέρτ: Ήταν λόγω του θανάτου του πατέρα σου. Δεν ήταν κάτι.

Κραφτ: Βλέπω το ίδιο όνειρο, κάθε βράδυ, ξανά και ξανά. Και σιέφτομαι αυτόν τον σάκιο με τα παντζάρια. Αν πρέπει να πάω πάλι στον πατέρα μου, να πάρω τον σάκιο και να τρέξω για το σχολείο. Αν πρέπει να ζήσω ακόμη μια μέρα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μα τι σοί απορία είναι αυτή; Εννοείται πως πρέπει να ζήσεις και μία, και δύο και όσες μέρες λέει το καντηλάκι σου πως πρέπει να ζήσεις.

Κραφτ: Κι αν κουράστηκα; Αν απλώς κουράστηκα; Τι πρέπει να κάνω;

Λαμπέρτ: Αυτό που πρέπει να κάνεις παλιόφιλε, είναι να χωθείς κάτω από τα στρώματα και να πάρεις μια γερή δόση ύπνου. Να κοιμηθείς για δέκα, είκοσι ώρες και να μη σιέφτεσαι τίποτα. Δε χρειάζεσαι να τυραννιέσαι για τίποτα. Η ζωή είναι πολύ μικρή για να χολοσκάς. Έλα, να σε πάω στο κρεβάτι να ηρεμήσεις.

Σιωπή. Ο Κραφτ κοιτάζει ολόγυρα τη σκηνή. Ο Λαμπέρτ πιάνει τον Κραφτ από το χέρι και βγαίνουν από τη σκηνή. Η Αλφονσίν μετράει τα λεφτά. Ο Λαμπέρτ επιστρέφει στη σκηνή.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εγώ μαζί του δεν κάθομαι ούτε λεπτό.

Λαμπέρτ: Εσύ μου έλεγες πόσο καλός ήταν.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Καλός είναι. Δε λέω. Αλλά να. Με σιαάζει λίγο.

Λαμπέρτ: Επειδή σκέφτεται παραπάνω από σένα, τον φοβάσαι; Αυτό είναι;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Τώρα δεν έχουμε ανάγκη κανέναν, έλα να τα μετρήσουμε, να μαζέψουμε τα πράγματά μας, και να πάρουμε πόδι.

Λαμπέρτ: Α ρε μάνα σου 'ρχομαι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Παρακαλώ;

Λαμπέρτ: Τι παρακαλώ; Δε θα πάμε στη μάνα μου στο Σαράνσι;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Στο Σαράνσι;

Λαμπέρτ: Ναι στο Σαράνσι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να κάνουμε τι; Ούτε τα παντζάρια του Κραφτ δε φυτρώνουν εκεί.

Λαμπέρτ: Να ζήσουμε αγάπη μου. Να ζήσουμε.

Ένας βαρύς γδούπος ακούγεται εκτός σκηής.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Τι ήταν αυτό.

Λαμπέρτ: Ο Κραφτ.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Άντε λοιπόν. Τι κάθεται;

Ο Λαμπέρτ τρέχει εκτός σκηής, φωνάζοντας.

Λαμπέρτ: Κραφτ. Κραφτ. Κραφτ. Κραφτ, βλάνα. Κραφτ. Κραφτ, βλάνα. Βλάνα, βλάνα, βλάνα. Τι έκανες, βλάνα. Κραφτ, Κραφτ. Θεέ μου.

Η Αλφονσίν συγκινημένη ξεσπάει σε κλάματα. Ο Λαμπέρτ εμφανίζεται στη σκηή.

Λαμπέρτ: Τον έριξε Αλφονσίν μου. Τον σάκο με τα παντζάρια τον έριξε. Δεν τον κουβαλάει πια.

6.

Στην έπαυλη Σοκόλσκι ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ, η Σόνια Μακάροβιτς κι ο Μακάρ Ντολγκορούκι εισέρχονται στη σκηνή, αφού φαίνεται πως έχουν ολοκληρώσει το δείπνο.

Σόνια Μακάροβιτς: Το δείπνο στην έπαυλη Σοκόλσκι είναι πάντα υπέροχο.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Πράγματι, αγαπητή μου Σόνια. Μακάρι όλοι οι πολίτες της Πετρούπολης να μπορούσαν να το γευτούν έστω και για μια φορά στη ζωή τους.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μα τότε αγαπητέ Μακάρ, μάλλον θα έχανε πολύ από την αίγλη του.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Δεν το νομίζω αγαπητέ Βερσίλοφ. Θα ήταν ένα προσωπικό στοίχημα για τον σεφ και την ιστορία της έπαυλης να διατηρήσουν τα υψηλά στάνταρτ του ονόματος, παράλληλα με την αύξηση της ποσότητας.

Σόνια Μακάροβιτς: Πάντα ιδεαλιστής. Πάντα υπέρ του αδυνάτου. Μα πραγματικά αγαπητέ Μακάρ, πιστεύεις ότι με το να δίνει δωρεάν φαγητό η έπαυλη Σοκόλσκι, σε όλους τους ανήμπορους συμπολίτες μας, θα λυθούν τα προβλήματα της πόλης;

Μακάρ Ντολγκορούκι: Μπορεί να μη λυθούν, όπως λες εσύ, αγαπητή μου Σόνια, τα προβλήματα της πόλης, όμως θα προσφερθεί ένα χέρι αγάπης και συμπόνοιας στους συνανθρώπους μας που το έχουν ανάγκη.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Αγαπητέ Μακάρ, ξέρεις πολύ καλύτερα από μένα, ότι ανάμεσα σ' αυτούς θα βρίσκονται και πολλοί, που όχι μόνο δεν έχουν ανάγκη, αλλά θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν ένα γεύμα ακόμη πιο πλουσιοπάροχο.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Μιλάς σαν να τους ζηλεύεις.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ζηλεύω; Τι είναι αυτά που λες.

Μακάρι Ντολγορούκι: Νομίζω ότι θα έπαιρνες πολύ ευχαρίστως τη θέση τους.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: *(εκνευρισμένος)* Σε παρακαλώ αγαπητέ Μακάρι.

Ανακάλεσε αμέσως.

Σόνια Μακάροβιτς: Βερσίλοφ! Μακάρι! Τι σας έπιασε ξαφνικά; Να ξιφουλκείτε σαν μικρά παιδιά;

Μακάρι Ντολγορούκι: Αυτό που θέλω να πω αγαπητή Σόνια, είναι πως θα πρέπει ο καθένας μας να κοιτάζει πρώτα τις δικές του εκκρεμότητες, κι ύστερα να δείχνει με το δάχτυλό του, τα σφάλματα των υπολοίπων.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: *(εκνευρισμένος)* Και ποια εκκρεμότητα έχω εγώ σύμφωνα με τη θεωρία σου;

Μακάρι Ντολγορούκι: *(δείχνοντας τη Σόνια Μακάροβιτς)* Μα τη βλέπεις μπροστά σου.

Σόνια Μακάροβιτς: Τι; Εγώ; Α σε ευχαριστώ πολύ αγαπητέ Μακάρι, που με θεωρείς εκκρεμότητα του Βερσίλοφ.

Μακάρι Ντολγορούκι: Ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ γνωρίζει πολύ καλά σε τι αναφέρομαι, κι είμαι σίγουρος ότι θα πράξει αυτό που πρέπει.

Ο Βερσίλοφ αποτραβιέται στην άκρη της σκηνής και φαίνεται σαν να είναι ένοχος για κάτι. Στη σκηνή μπαίνουν η Άννα Αντρέγεβνα, η Κατερίνα Νικολάγεβνα και ο Αρκάντι.

Άννα Αντρέγεβνα: Τι ακριβώς πρέπει να πράξει ο μονάκριβος πατέρας μου, αγαπητέ Μακάρι Ντολγορούκι;

Αμηχανία. Δεν απαντάει κανείς.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα για τ' όνομα του Θεού, κρατάτε μυστικά από εμάς; Ελάτε, τώρα αγαπητέ Μακάρι. Αν δε μου πείτε εσείς, πώς θα μπορέσω να σας βοηθήσω;

Μακάρι Ντολγκορούκι: Ο Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ γνωρίζει πολύ καλά τι πρέπει να κάνει και θα το κάνει.

Η Άννα Αντρέγεβνα κατευθύνεται προς τη Σόνια Μακάροβιτς.

Άννα Αντρέγεβνα: Μήπως θα μου πείτε εσείς λατρεμένη μου Σόνια; Σε τι ακριβώς αναφέρεται ο Μακάρι Ντολγκορούκι;

Σόνια Μακάροβιτς: Σε ό,τι κι αν αναφέρεται αγαπητή μου Άννα, είμαι σίγουρη ότι ο Βερσίλοφ θα πράξει αυτό που πρέπει.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα τι συμβαίνει επιτέλους εδώ; Ποιος θα με βοηθήσει να λύσω αυτό το αίνιγμα;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ίσως να είναι ένα θέμα που απαιτεί διακριτικότητα. Αλλά τι λέω τώρα; Εσείς κι η διακριτικότητα έχετε τσακωθεί από τη γέννησή σας.

Άννα Αντρέγεβνα: Σας έχει σημαδέψει πολύ η γέννησή μου Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ναι, Άννα Αντρέγεβνα. Είναι ένα από αυτά τα γεγονότα, χωρίς τα οποία, θα ζούσαμε όλοι σε έναν καλύτερο κόσμο.

Η Άννα Αντρέγεβνα αδιαφορεί για το πείραγμα της Κατερίνας Νικολάγεβνα και κατευθύνεται προς τον Αρκάντι Ντολγκορούκι.

Άννα Αντρέγεβνα: Μήπως μπορείς εσύ αγαπητέ μου Αρκάντι να με βοηθήσεις;

Αρκάντι: Εγώ Άννα Αντρέγεβνα;

Άννα Αντρέγεβνα: Μα φυσικά εσύ.

Αρκάντι: Δεν καταλαβαίνω.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα προσπάθησε λίγο. Τι μπορεί να είναι αυτό που ζητάει ο θετός από τον βιολογικό σου πατέρα;

Αρκάντι: Δεν καταλαβαίνω.

Άννα Αντρέγεβνα: Αχ, τι υπέροχο παιχνίδι! Έλα, έλα Αρκάντι. Προσπάθησε λίγο παραπάνω.

Ο Βερσίλοφ εκνευρισμένος στρέφεται προς την Άννα Αντρέγεβνα. Ο Αρκάντι προσπαθεί να καταλάβει τι θα μπορούσε να ζητάει ο Μακάρ Ντολγκορούκι από τον Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μα επιτέλους Άννα Αντρέγεβνα πότε θα σταματήσεις;

Άννα Αντρέγεβνα: Μέχρι να μάθουμε την αλήθεια πατερούλη. Αυτό δε μου έχεις μάθει; Όταν λέω την αλήθεια δεν έχω να φοβηθώ τίποτα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Η αλήθεια δεν είναι ένα μαντήλι που το βγάζεις κάθε πέντε λεπτά για να σκουπίσεις τον ιδρώτα σου. Η αλήθεια θέλει πόνο και θυσίες. Θέλει χέρια που θα πολεμήσουν γι' αυτήν. Όχι αστειάκια κι εξυπναδούλες.

Αρκάντι: Το βρήκα. Το βρήκα.

Άννα Αντρέγεβνα: Επιτέλους. Το παιχνίδι συνεχίζεται.

Αρκάντι: Μα ναι, ναι Άννα Αντρέγεβνα. Σας λέω το βρήκα. Το βρήκα.

Άννα Αντρέγεβνα: Άντε λοιπόν Αρκάντι. Κρεμόμαστε όλοι από τα χείλη σου.

Αρκάντι: Στην αρχή θεώρησα ότι το αντικείμενο της συζήτησης ήμουν εγώ. Όμως γρήγορα το απέκλεισα, αφού ο Βερσίλοφ προ ολίγων ωρών έδωσε τον λόγο του στον Μακάρ Ντολγκορούκι ότι θα με αναγνωρίσει ως γιο του.

Άννα Αντρέγεβνα: Οπότε που κατέληξες Αρκάντι; Τι είναι αυτό που ζήτησε ο Μακάρ Ντολγκορούκι από τον πατερούλη μας;

Αρκάντι: Σκέφτηκα λοιπόν, ποια άλλη ήταν παρούσα μαζί τους, την ώρα που μπήκαμε στην αίθουσα; Μα η αγαπητή μητέρα μου φυσικά, η Σόνια

Μακάροβιτς. Και τότε εμφανίστηκε η απάντηση πεντακάθαρη μπροστά μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Λοιπόν;

Αρκάντι: Ο θετός πατέρας μου Μακάρ Ντολγκορούκι ζήτησε από τον βιολογικό μου πατέρα Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ να νυμφευθεί τη σύζυγό του και μητέρα μου Σόνια Μακάροβιτς.

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα φαίνεται να πέφτει από τα σύννεφα από την διπροσωπία του Βερσίλοφ.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Τι πράγμα;

Σόνια Μακάροβιτς: Όχι Αρκάντι μου. Δεν ειπώθηκε ποτέ κάτι τέτοιο.

Αρκάντι: Μα ελάτε τώρα μητέρα. Τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει ο Μακάρ Ντολγκορούκι από τον Βερσίλοφ ενώπιόν σας; Τι άλλο από το να σας διασφαλίσει για το υπόλοιπο της ζωής σας;

Μακάρ Ντολγκορούκι: Έτσι ακριβώς Αρκάντι. Κι είμαι σίγουρος ότι ο Βερσίλοφ θα πράξει αυτό που πρέπει.

Αρκάντι: Μα δεν είναι υπέροχα νέα αγαπητή μου Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(προσπαθώντας να διαχειριστεί την προδοσία του Βερσίλοφ)*
Ναι, πράγματι. Υπέροχα νέα.

Άννα Αντρέγεβνα: Ακριβώς αυτό. Τα νέα είναι φανταστικά. Και προτείνω μάλιστα, λόγω της ιδιαίτερης αδυναμίας που έχει ο πατερούλης μου στο πρόσωπό σας, να είστε εσείς εκείνη που θα παντρεύει το ευτυχές ζευγάρι.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: *(θυμωμένος)* Πάψε επιτέλους Άννα Αντρέγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Γιατί παρακαλώ; Έχετε κάποια άλλη προτίμηση;

Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας.

Αρκάντι: Τα νέα είναι εξαιρετικά Άννα Αντρέγεβνα. Και ταιριάζουν υπέροχα με τα δικά μας νέα. Έτσι δεν είναι αγαπητή μου Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Σόνια Μακάροβιτς: Τα δικά σας νέα Αρκάντι;

Μακάρ Ντολγκορούκι: Ποια νέα γιε μου, μπορεί να έχεις εσύ με την Κατερίνα Νικολάγεβνα;

Χτυπάει ξανά το κουδούνι της εξώπορτας.

Άννα Αντρέγεβνα: Μα είναι δυνατόν; Πάνω στο καλύτερο; *(Απευθυνόμενη σε έναν υπηρέτη, ο οποίος δεν εμφανίζεται στη σκηνή)* Σεργκέι, σε παρακαλώ άνοιξε τη θύρα! Φέρε τους καλεσμένους μας εδώ. Φέρε τους εδώ να διασκεδάσουν κι αυτοί με τα υπέροχα νέα της οικογένειάς μας.

Αρκάντι: Μα είναι πράγματι υπέροχα. Αγαπητή Άννα Αντρέγεβνα αυτή είναι η καλύτερη ημέρα τη ζωής μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Ναι, αδερφούλη μου. Έτσι είναι. Αυτή θα είναι η καλύτερη ημέρα τη ζωής μας.

7.

Στη σκηνή μπαίνουν ο Λαμπέρτ και η Αλφονσίν ντε Βερνταίν. Μόλις τους βλέπει η Άννα Αντρέγεβνα απομακρύνεται στην άκρη της σκηνής.

Αρκάντι: Λαμπέρτ, Αλφονσίν, φίλοι μου. Τι έκπληξη είναι αυτή.

Λαμπέρτ: *(θλιμμένος)* Αρκάντι. *(Ξαφνικά αναστατώνεται βλέποντας τους υπόλοιπους. Χωρίς να ξέρει πώς να συμπεριφερθεί, υποκλίνεται μπροστά στη Σόνια και στον Βερσίλοφ.)* Μεγαλειότατη. Μεγαλειότατε. *(Συνεχίζει μανιακά σχεδόν και υποκλίνεται μπροστά και στους υπόλοιπους.)* Μακαριότατε. Σεβασμιότατη. Υψηλότατε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: *(Υποκλίνεται κι εκείνη μπροστά σε όλους)* Εξοχότατη. Εκλαμπρότατε. Παναγιώτατε. Αγιώτατε. Εντιμολογιότατη. Θεοφιλέστατη.

Αρκάντι: Ήρθατε κι εσείς για τις ανακρινώσεις; Θα σας μαλώσω όμως. Δε θυμάμαι το απόγευμα να σας κάλεσα.

Λαμπέρτ: Ε ξέρεις Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς ήρθαμε...

Αρκάντι: Άλλωστε φύγατε από το σπίτι άρον – άρον. Λες και κάποιος σας κυνηγούσε.

Λαμπέρτ: Αρκάντι εμείς...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ναι ήρθαμε για να...

Αρκάντι: Ήρθατε στη χαρά μου κι αυτό μου αρκεί. Είναι πολύ σπουδαίο, σε περιπτώσεις σαν κι αυτή, κάποιος να έχει κοντά τους φίλους του.

Λαμπέρτ: Αρκάντι...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ήρθαμε να σου πούμε ότι...

Αρχάντι: Η ζωή, φίλοι μου, είναι το δώρο του Θεού στους ανθρώπους. Είναι η ένδειξη της αγάπης του προς όλους μας. Πλουσιοπάροχα μας προσφέρει αυτό το δώρο και φωνάζει στον καθένα και στην καθεμία από εμάς: Άνοιξε τα πνευμόνια σου και δέξου τον γλυκό άνεμο που έρχεται από τον Νότο. Σήκωσε τα μάτια σου και θαμπώσου από το αρχοντικό μπλε που τυλίγει τον ουρανό. Άπλωσε τα χέρια σου και σφίξε στην αγκαλιά σου όλα τα θαύματα αυτής της οικουμένης, που έφτιαξα από την αγάπη μου για σένα. Γύρισε στον διπλανό σου κι ανταπέδωσε αυτή την αγάπη. Πες του σ' αγαπώ και ζήσε, ζήσε, ζήσε. Ζήσε μ' όλο σου το πάθος.

Λαμπέρτ: Ο Κραφτ αυτοκτόνησε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Έδεσε μια θηλιά γύρω από το λαιμό του και...

Λαμπέρτ: Πάρτον κάτω.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν άντεξε Αρχάντι.

Λαμπέρτ: Έφυγε

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν άντεξε αυτό το πάθος.

Λαμπέρτ: Αυτή τη ζωή που λες.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αυτό το «Ζήσε, ζήσε, ζήσε» που λέει ο Θεός Αρχάντι.

Λαμπέρτ: Δεν το άκουσε.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν το πίστεψε Αρχάντι.

Μακάρ Ντολγορούκι: Θέλει γερά νεύρα η ζωή αγαπητοί μου φίλοι. Θέλει να της τρίξεις τα δόντια και να μη λιγοψυχήσεις.

Αρχάντι: Όχι, όχι. Ο Κραφτ δεν ήταν τέτοιος. Δεν ήταν...

Μακάρ Ντολγορούκι: Το δώρο αυτό Αρχάντι, δεν μπορεί κανείς να το μεταχειρίζεται με επιπολαιότητα.

Αρχάντι: Σταμάτα. Δεν ήταν αυτό. Ο Κραφτ πίστευε πολύ σ' αυτό το δώρο.

Πίστευε πολύ στις ευθύνες που έρχονται μαζί μ' αυτό το δώρο.

Αισθανόταν βαριά την υποχρέωση να προειδοποιήσει τους ανθρώπους γύρω του για τα λάθη τους. Ακόμη κι αν αυτοί δεν ήθελαν να τον ακούσουν, πίστευε ότι ευθύνεται ο ίδιος για τα παραπτώματα των άλλων.

Δεν μπορεί. Δεν μπορεί. Κάτι συνέβη. Κάτι πρέπει να συνέβη.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Ό,τι κι αν συνέβη καλό μου παιδί, είναι βαριά αμαρτία ν' απορρίψεις ένα τέτοιο δώρο.

Σόνια Μακάροβιτς: Ελαφρύ το χώμα που θα τον σκεπάσει.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Ο Θεός ας αναπαύσει τη ψυχή του.

Λαμπέρτ: Ελαφρύ το χώμα...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ο Θεός ας τον συγχωρέσει.

Αρχάντι: *(Απευθυνόμενος στον Λαμπέρτ και στην Αλφονσίν ντε Βερνταίν)* Εσείς σκουλήγια. Εσείς είστε πίσω από αυτό.

Λαμπέρτ: Εμείς;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Πίσω από αυτό;

Αρχάντι: *(Κυνηγώντας τους στη σκηνή)* Εσείς, εσείς.

Λαμπέρτ: Μα τι λες;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι, όχι, όχι...

Αρχάντι: Πείτε μου τι κάνατε.

Λαμπέρτ: Τίποτα, τίποτα...

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς δεν κάναμε τίποτα.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Αρχάντι, γιε μου, ηρέμησε.

Σόνια Μακάροβιτς: Αρχάντι, πρόσεχε.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Άκουσε τους πρώτα.

Αρκάντι: Μιλήστε τέρατα.

Λαμπέρτ: Τίποτα, τίποτα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς δεν κάναμε τίποτα Αρκάντι. Η Κατερίνα Νικολάγεβνα τα έκανε όλα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Παρντόν; Εγώ τα έκανα όλα;

Λαμπέρτ: Όχι, όχι, όχι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι εσείς κυρία μου. Η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Ναι, εγώ.

Λαμπέρτ: Όχι, όχι, όχι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Όχι εσείς κυρία μου. Η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: (έξαλλη) Εγώ είμαι η Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Λαμπέρτ: Όχι, όχι, όχι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν είστε εσείς η Κατερίνα Νικολάγεβνα. (Δείχνοντας την Άννα Αντρέγεβνα) Η κυρία είναι.

Άννα Αντρέγεβνα: (γελώντας) Κι αν έχω ακούσει προσβλητικούς χαρακτηρισμούς στη ζωή μου... Αυτός είναι μακριάν ο χειρότερος.

Λαμπέρτ: Έτσι μπράβο κυρά Νικολό... κυρά Νικολά... βάλτε τα πράγματα στη θέση τους.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (Κάνοντας νόημα στον Λαμπέρτ) Λαμπερτάκι. Λαμπερτάκι.

Λαμπέρτ: Πείτε τους για τη συνάντησή μας.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αγαπούλα.

Άννα Αντρέγεβνα: *(γελώντας)* Mon dieu! Είναι ποτέ δυνατόν να έχω συναντήσει
εγώ εσάς;

Λαμπέρτ: Έλα; Come again!

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αγαπούλα.

Άννα Αντρέγεβνα: Αυτό είναι πραγματικά ξεκαρδιστικό.

Αρκάντι: Μιλήστε κι αφήστε τις εξυπνάδες.

Λαμπέρτ: Δεν κάναμε τίποτα Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Η κυρία μας έδωσε κάτι λεφτά για ένα θέλημα κι ο
Κραφτ...

Αρκάντι: Ο Κραφτ τι; Αυτοκτόνησε επειδή η Άννα Αντρέγεβνα σας έδωσε λεφτά
για να της φέρετε λαχανόσουπα;

Λαμπέρτ: Όχι, όχι Αρκάντι.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Δεν ήταν τέτοιο θέλημα.

Άννα Αντρέγεβνα: Αρκετά. Αρκάντι, δεν έχω συναντήσει ποτέ στη ζωή μου τους
φίλους σου, κι ούτε επιδιώκω να τους γνωρίσω τώρα. Φεύγω. Δε θα
καθίσω να ακούσω αυτά τα ανυπόστατα ψεύδη μέσα στο ίδιο μου το σπίτι.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Αρπάζοντάς την από τον ώμο)* Σαν πολύ βιαστική δεν
είσαι Κατερίνα Νικολάγεβνα.

Άννα Αντρέγεβνα: Άφησέ με ήσυχη. Δεν τους γνωρίζω.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αγαπούλα. Αγαπούλα. Δείξε τους το χαρτί από την
τράπεζα.

Λαμπέρτ: Ναι, ναι, Αλφονσίν μου. Το χαρτί από την τράπεζα.

*Ο Λαμπέρτ δίνει στον Αρκάντι το αποδεικτικό συναλλαγής από την τράπεζα. Εκείνος το
διαβάζει.*

Αρκάντι: Είκοσι χιλιάδες ρούβλια. Εντολέας Άννα Αντρέγεβνα. (*Απευθυνόμενος στην Άννα Αντρέγεβνα.*) Τι έχετε να πείτε για αυτό αγαπητή Άννα;

Άννα Αντρέγεβνα: Πλεκτάνη. Έχω πέσει θύμα σκευωρίας.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Από ότι φαίνεται την πλεκτάνη την έχεις στήσει η ίδια.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Τι έχεις κάνει Άννα;

Άννα Αντρέγεβνα: Τίποτα πατερούλη. Εσύ τουλάχιστον πίστεψέ με.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Για ποιο λόγο έδωσες τόσα λεφτά σε αυτά τα χαμαιτυπεία;

Λαμπέρτ: Όπα, όπα, όπα (*Αλλάζοντας ύφος όταν ο Βερσίλοφ κινείται απειλητικά εναντίον τους.*) Εκλαμπρότατε τα σέβη μας.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: (*υποκλινόμενη*) Σεβασμιότατε την ελεημοσύνη σας.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Άννα, απάντησέ μου.

Άννα Αντρέγεβνα: Δεν τους γνωρίζω.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Άννα

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Να σας πούμε εμείς μακαριότατε.

Λαμπέρτ: Εμείς;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Εμείς Λαμπερτάκο. Εμείς. (*συναρμωτικά*) Βλέπεις να τη βγάζουμε καθαρή διαφορετικά;

Λαμπέρτ: Ναι, ε;

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Αλλά μετά θα μας αφήσετε να φύγουμε. Σωστά, πολυθύλητε;

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Μιλήστε τώρα, μην πάρω και των δύο σας τα κεφάλια.

Λαμπέρτ: Έγγραφα, έγγραφα.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Για κάτι χαρτιά. Τίποτα σπουδαίο.

Αρκάντι: Χαρτιά; Τι χαρτιά;

Λαμπέρτ: Να μωρέ, κάτι χαρτιά.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Μη νομίζεις. Τίποτα σπουδαίο.

Η Κατερίνα Νικολάγεβνα φαίνεται να αντιλαμβάνεται σε ποια έγγραφα αναφέρονται.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Αχ φτωχέ μου Αρκάντι. Δεν μπορείς να φανταστείς σε ποια χαρτιά αναφέρονται;

Αρκάντι: Δεν μπορεί. Δεν είναι δυνατόν.

Ο Αρκάντι ψάχνει στη διπλή φόδρα του σακακιού του και βγάζει τα ψεύτικα έγγραφα.

Αρκάντι: Η απληστία των ανθρώπων. Ο Κραφτ χάθηκε επειδή δεν άντεξε την απληστία των ανθρώπων. Είπε όχι σε μια ιδέα που τη σέρνουν η κοιλιά, ο φθόνος κι η ζήλεια. Είπε όχι σε μια ιδέα σαν τη δική μου. Σε μια ιδέα ψεύτικη και χυδαία. Πίστεψε σε μια ιδέα που δίνει φως κι ελπίδα. Αυτό αγαπητοί μου φίλοι είναι η αθάνατη ρωσική ψυχή. Ελεύθερη κι αχαλίνωτη.

Σιωπή

Κατερίνα Νικολάγεβνα: *(Απευθυνόμενη στην Άννα Αντρέγεβνα)* Να φανταστώ ότι τα έγγραφα τα έχεις καταστρέψει και δεν καταλαβαίνεις τίποτα από όσα λέμε.

Άννα Αντρέγεβνα: *(ειρωνικά)* Όλα αυτά είναι ένας άγνωστος κόσμος για μένα.

Ο Βερσίλοφ φαίνεται να συνειδητοποιεί ποια είναι η μυστηριώδης κυρία, για την οποία του έλεγε ο Αρκάντι σε προηγούμενη σκηνή.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Δηλαδή, η μυστηριώδης κυρία, που μου έλεγες νωρίτερα; Το έγγραφο, το οποίο της παραχωρεί μια αμύθητη περιουσία;

(Απευθυνόμενος στην Κατερίνα Νικολάγεβνα) Με σένα είναι ερωτευμένος ο γιος μου;

Ο Βερσίλοφ παθαίνει σκοτοδίνη και σωριάζεται στο έδαφος.

Κατερίνα Νικολάγεβνα: Βερσίλοφ.

Άννα Αντρέγεβνα: Πατερούλη.

Σόνια Μακάροβιτς: Αγάπη μου.

Μακάρ Ντολγκορούκι: Λίγο νερό.

Λαμπέρτ: Αλίμονο.

Αλφονσίν ντε Βερνταίν: Ένα ψέμα είμαστε.

Ο Αρκάντι τρέχει από πάνω του και τον παίρνει στην αγκαλιά του.

Αρκάντι: Πατέρα, πατέρα μου.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Για μου. Αρκάντι μου.

Αρκάντι: Πατέρα. Πατέρα ηρέμησε.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Όχι για μου. Όχι. Άκουσε με.

Αρκάντι: Πατέρα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Θέλω να βρεις τη δύναμη μέσα σου για μου και να με συγχωρέσεις.

Αρκάντι: Πατέρα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Πες το μου για μου. Πες το μου.

Αρκάντι: Πατέρα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Συγχώρεσέ με για μου.

Αρκάντι: Πατέρα.

Αντρέι Πέτροβιτς Βερσίλοφ: Συγχώρεσέ με.

Αρκάντι: Σε συγχωρώ. Σε συγχωρώ. Σε συγχωρώ.

Ο Βερσίλοφ αφήνει την τελευταία του πνοή.

Αρκάντι: Η αθάνατη ρωσική ψυχή. Μόνο αυτή υπάρχει πατέρα. Μ' ακούς; Δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Ούτε η λαχανόσουπα, ούτε το ζάρογκιε. Μόνο αυτή υπάρχει πατέρα (*χτυπάει με τη γροθιά την καρδιά του*). Μ' ακούς; Μόνο αυτή. Ελεύθερη κι αχαλίνωτη. Φως κι ελπίδα. Φως κι ελπίδα.

Σκοτάδι